

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

นางประไพจิตร เมืองสันเทียะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนทุ่งศรีอุดม อำเภอทุ่งศรีอุดม จังหวัดอุบลราชธานี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา อุบลราชธานี อำนาจเจริญ

ชื่องานวิจัย การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

ชื่อผู้วิจัย นางประไพจิตร เมืองสันเทียะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 27 คน ระยะเวลาทดลองจำนวน 15ชั่วโมง แบบแผนการวิจัยศึกษากลุ่มเดียวและวัดก่อน-หลังการทดลอง (The One Group Pretest-PosttestDesign) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 บท 2)แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลัง 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ใช้ค่าสถิติทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test แบบ Dependent)และการวิเคราะห์เนื้อหาผลการวิจัย พบว่า 1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 82.11/81.11 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้ 2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1) develop and investigate the efficiency of English writing skill exercises to meet the efficiency criterion of 70/70 2) compare students' English writing ability before and after using the exercises and 3) study students' sopinion toword the exercises. The sample consisted of 27 Mattayom three students during the first semester in the academic year 2026 of Thungsriudom School

The instruments used for gathering the data were 1) English writing skill exercises five units of practice. 2) a writing proficiency test, used as a pretest and posttest and 3) a questionnaire of student's opinions toward the English writing skill exercises.

The data were analyzed by the statistical means, standard deviation, t-test dependent and content analysis.

The results of this research were :

1. The average formative score of the five lesson was 82.11 percent, and the average summative test score was 81 percent (82.11/81) which meets the set crterion (70/70).
2. The students English writing ability after learning the English writing skill exercises was significantly higher than that before using the English writing skill exercises constructed at the .01 level.
3. The student' s opinions toward the English writing skill exercises were at the high level.

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจากนายพิทักษ์ แผงอ่อน ผู้อำนวยการโรงเรียนทุ่งศรีอุดม ที่ได้ให้กำลังใจ ห่วงใยเอื้ออาทรตลอดมา เป็นแรงบันดาลใจทำให้ผู้วิจัยมีความมานะพยายาม จนกระทั่งวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ กราบขอบพระคุณครูที่ปรึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3/3 ทุกท่าน ที่ได้เสียสละเวลาและอนุญาตให้ทำการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณครูกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ เป็นกำลังใจตลอดจนแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จเรียบร้อยดี

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่พึงเกิดจากวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญุตาแก่ บิดา มารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

ประไพจิตร เมืองสันเทียะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	I
สารบัญ	II
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตของงานวิจัย	4
1.4 ประโยชน์ที่ได้รับ	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 กรอบแนวคิด	5
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ	7
2.2 เอกสารเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษ	8
2.3 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ	9
2.4 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ	10-14
2.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องในประเทศ	15-16
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ	17-23
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	24
3.1 เครื่องมือและอุปกรณ์	22-25
3.2 วิธีดำเนินการวิจัย	26
บทที่ 4 ผลการวิจัย	29- 33
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	34
5.1 สรุป	34
5.2 อภิปรายผล	35-37
5.3 ข้อเสนอแนะ	38
บรรณานุกรม	39-42
ภาคผนวก	43-49
ประวัติผู้วิจัย	**50**

บทที่1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้การศึกษามีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต ทำให้เรามีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพในอนาคตและสามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ซึ่งจำเป็นในการใช้ชีวิตประจำวันดังความสำคัญของการศึกษาได้ระบุไว้กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศเพื่อเป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางในการพัฒนาหลักสูตร รวมถึง การจัดกระบวนการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาศักยภาพของเยาวชนไทยให้มีมาตรฐานความรู้ความสามารถสูงขึ้นก้าวทันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงของโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 104) ในการติดต่อสื่อสารภาษามีส่วนสำคัญมากเพราะจำเป็นต้องใช้เป็นสื่อกลางเพื่อให้บุคคลอื่นรับรู้ถึงความต้องการการของผู้สื่อเพื่อจะได้ตอบสนองได้อย่างถูกต้อง ภาษาที่ใช้เป็นสากลทั่วโลกก็คือภาษาอังกฤษ ทำให้การศึกษาของไทยต้องมีการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้กับประชากรเพื่อการติดต่อสาร การรับและการส่งข้อมูลสารสนเทศ และนำมาพัฒนาตนเองและประเทศชาติให้เกิดประโยชน์ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นทักษะที่สำคัญมีทั้งหมด 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 103) ผู้เรียนควรได้ฝึกนั้นรวมถึงเรื่องของทักษะการสื่อสารในเรื่องของความเข้าใจ การจัดการและการสร้างการสื่อสารทางการพูด การเขียนที่มีประสิทธิ์ภาพ และผ่านทางมัลติมีเดีย ในรูปแบบและบริบทที่หลากหลาย การวิเคราะห์ การเข้าถึง การจัดการ การบูรณาการ การประเมินและการจัดทำข้อมูลในรูปแบบและสื่อที่หลากหลายระบบการศึกษาของไทยในยุคปัจจุบันนั้นเน้นให้มีการพัฒนาความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยนั้นสามารถรับและเข้าใจข้อมูลข่าวสารติดต่อสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างระเทศนั้น มีการกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกช่วงชั้น สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นจำเป็นต้องใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่านและ การเขียน ให้เกิดความสัมพันธ์กันในการติดต่อสื่อสาร แต่ทักษะที่ยากที่สุดในการเรียนภาษาอังกฤษก็คือ ทักษะการเขียน ในการเขียนนั้นจะสื่อสารได้ดีนั้นต้องเริ่มจากการสะกดคำให้ถูกต้อง เพราะการเขียนนั้นเป็นระบบสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวอักษร ซึ่งจะควบคู่ไปกับระบบเสียง ซึ่งมีความสลับซับซ้อนต้องใช้การคิดวิเคราะห์ เรียบเรียงให้ถูกต้องจึงจะทำให้การติดสื่อสารประสบผลสำเร็จ ดังคำกล่าวของ Byne (1988: 1-7) กล่าวไว้ว่า การเขียนไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เนื่องจากตัวอักษรที่เขียนนั้นต้องมีการเรียบเรียงตามกฎเกณฑ์เพื่อสร้างคำ จากนั้นเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค แต่ตามกฎเกณฑ์แล้วเราไม่เขียนประโยคเดียวโดด ๆ หรือประโยคหลาย ๆ ประโยค ที่ไม่สัมพันธ์กัน ในการเขียนเราเขียนกลุ่มประโยคที่มีการเรียบเรียงและเชื่อมโยงกัน องค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของ การเขียน คือ จุดมุ่งหมาย โดยอาจจะเขียนเพื่อส่งสารให้ผู้อ่าน หรือเขียนเพื่อให้ตัวเองรับรู้ก็ได้ การเขียนเป็นกระบวนการที่มีการซับซ้อน ถึงแม้จะเขียนเป็นภาษาแม่ซึ่งเขียนมีข้อมูลทางภาษาสะสมอยู่มากแล้วก็ตาม แต่เมื่อต้องเขียน ก็ยังมีปัญหาในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนอยู่ดี การเขียนไม่ใช่แค่การถอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร แต่ต้องอาศัยกระบวนการคิดด้วย ความสามารถทางภาษาไม่ได้ช่วยให้การเขียนง่ายขึ้นถึงแม้จะเขียนเป็นภาษาแม่ ซึ่งมีข้อมูลสะสมอยู่มากก็ยังประสบปัญหาในการเขียน

เช่นเดียวกับเวลาเขียนเป็นภาษาที่ 2 ไปสอดคล้องกับ Bowen อ้างถึงใน นันท์มนัส คำเอก (2551: 2) ว่า “บางครั้งทักษะการเขียนถูกมองว่าเป็นทักษะที่ถูกลืม เพราะว่าเป็นทักษะสุดท้ายที่ผู้สอนให้ความใส่ใจ เนื่องจากมีเวลาจำกัดทั้งในการเรียนการสอนและการตรวจแก้ไขงานเขียน อีกทั้งยังต้องใช้เวลามากในการเตรียมการสอน” ในการเรียนการสอนภาษานั้นทักษะที่ก่อปัญหาให้กับครูและผู้เรียนมากที่สุด คือทักษะการเขียน เพราะทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะสุดท้ายและมีการฝึกฝนน้อยซึ่งจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จน้อยตามที่กล่าวมานั้นทำให้นักการศึกษาต้องพยายามหาวิธีการสอนเขียนที่ดีและเหมาะสม มาพัฒนาความสามารถในการเขียนให้กับผู้เรียน การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะเน้นการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนเตรียมตัวในการใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต ดังนั้นครูผู้สอนต้องมีเทคนิคในการดึงดูดความสนใจของผู้เรียนจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเป้าหมายของการเขียน ก็คือผู้เรียนสามารถเขียนแล้วไปติดต่อสารกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การที่นักเรียนจะเขียนสื่อสารได้นั้นจำเป็นต้องมีการฝึกฝน เพราะการฝึกฝน ทำซ้ำ ทำบ่อย จะทำให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษามากขึ้น และเป็นการลดปัญหาการเขียนของผู้เรียน ในฝึกฝนการเขียนนั้นต้องให้ผู้เรียนฝึกแต่งประโยคง่าย ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้สร้างไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรพิมพ์ เป็นพื้นฐานสำหรับการเขียน ในการจัดกิจกรรมในด้านการเขียนภาษาอังกฤษนั้นก็ควรเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนนำไปใช้จริงได้และเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียน กุศยา แสงเดช (2537: 74) กล่าวว่า นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้านเช่น การใช้ไวยากรณ์ ศัพท์ สำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ ความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง เพศ อายุ เชาว์ปัญญา ความสามารถในการอ่าน ตลอดจนฐานะเศรษฐกิจและสังคมมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียน การสอนโดยการฝึกการเชื่อมประโยค การฝึกพูดประโยค และการฝึกให้แก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนนั้นมีส่วนช่วยให้การเขียนมีคุณภาพดีขึ้น นางสาวรัชดาภรณ์ พิมพ์พิสิฐถาวร (2561). กล่าวว่าการเขียนที่มีประสิทธิภาพนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่สร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติเองและใช้สื่อประกอบจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ เริ่มจากสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคย ใช้รูปแบบภาษาไม่ยากจนเกินให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สื่อที่ใช้ในการเขียนเครื่องมือในการเชื่อมข้อความและการจัดเรียงประโยคที่หลากหลายเพื่อผู้เรียนจะได้สื่อความหมายและเป็นแรงเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรักและความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษของตนเองเพิ่มขึ้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่เสริมมาจากการพูด และมีภาระงานในการสื่อสารหลากหลาย

จากทัศนของนักวิชาการหลายท่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ทักษะการเขียนเป้นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมากเช่นเดียวกันในการติดต่อสื่อสาร แต่เป็นทักษะที่ยาก ต้องอาศัยทักษะการคิด ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ทั้งประโยคและคำศัพท์เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม ผู้สอนจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมพอสมควรรวมไปถึงการใช้สื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพราะการที่ผู้เรียนจะสามารถเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องเกิดจากการฝึกฝนอย่างตั้งใจ และต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความชำนาญในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษรวมไปถึงมีเจตคติที่ดีต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อฝึกฝนการเขียนของผู้เรียนให้เกิดทักษะการเขียนที่ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น มีหลักการดังนี้ เรียงลำดับความรู้จากง่ายไปสู่ยาก เตรียมความพร้อมและความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ที่สามารถนำไปเป็นแนวทางในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและเป็นพื้นฐาน

ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น อีกทั้งแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนี้ช่วยในการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น และทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกในทางบวกกับการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น มีความกระตือรือร้นกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนในแต่ละบทนั้นผู้วิจัยได้คำนึงถึงวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและการประเมินผล ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกในเรื่องของการเขียนภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเพื่อการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา อุบลราชธานี อำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา2568 จำนวน 27 คน ไดมาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลองในภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา2568 ใช้เวลาทดลอง15 คาบ

คาบละ50 นาที

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเรื่องการเขียนบรรยาย เกี่ยวกับกิจกรรมการกระทำลักษณะรูปร่าง ทรงผม การแต่งกาย และประวัติส่วนตัวของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมี ประสิทธิและมาตรฐาน ต1.3 ภาพนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆโดยการพูดหรือการเขียนมาตรฐาน

ตัวแปรที่ศึกษา มีดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นและสามารถนำใช้ในชีวิตประจำวัน
2. นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่สนใจสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ
4. โรงเรียนได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นอื่นต่อไป
5. โรงเรียนสามารถนำไปเป็นแนวทางในการกำหนดหลักสูตรเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง เอกสารประกอบการเรียนการสอนหรือเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ สามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ซึ่งใช้ประกอบควบคู่การเรียนการสอนมีกิจกรรมที่ไม่ยากมากเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สำหรับองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะมีดังนี้ ชื่อแบบฝึกทักษะ คำนำ คำชี้แจง สารบัญ วัตถุประสงค์การเรียนรู้แบบทดสอบก่อนเรียนแบบฝึกทักษะ และแบบทดสอบหลังเรียน
2.ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง คุณภาพแบบฝึกทักษะที่กำหนดเพื่อใช้วัดค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ 70/7080 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการโดยประเมินจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนในแต่ละหน่วยการเรียน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 70: 70 ตัวหลังหมายถึงประสิทธิภาพของผลผลิตโดยประเมินจากคะแนนหลังเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ70
3.ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในด้าน

คำศัพท์ และเขียนประโยคตามตัวชี้วัดที่เกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะกาเขียนภาษาอังกฤษ

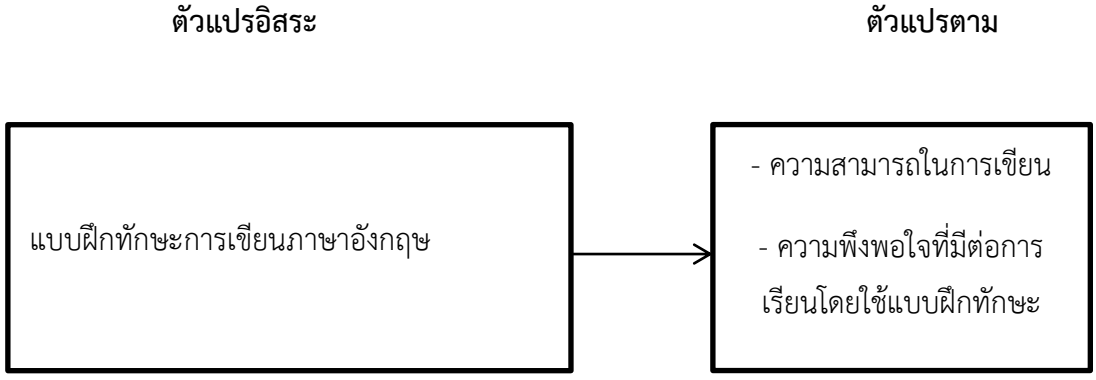
4.แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดประสงค์ตัวชี้วัดระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ฉบับเป็นแบบอัตนัย จำนวน 30ข้อ เป็นแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับทั้ง 5 บทเรียน คือ บทที่ 1 Verb to do บทที่ 2 Verb to be บทที่ 3 Verb to have บทที่4 Present Simple tense และบทที่ 5 Present Continuous tense ซึ่งเป็นเนื้อหาบทเรียนที่อยู่ในแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.ความพึงพอใจของนักเรียนหมายถึง ระดับการแสดงความรู้สึกนึกคิดของสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษในด้านบรรยากาศการเรียนรู้ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประเมินได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี 3 ระดับคือ มาก ปานกลาง น้อยที่สุด

6. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่1 ปการศึกษา 2568 จำนวน27 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนทุ่งศรีอุดม การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ (นางสาวรัชดาภรณ์ พิมพ์พิสิฐถาวร , 2561). แล้วมากำหนดกรอบการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. เอกสารเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะ

2.1) ความหมายของแบบฝึกทักษะ

2.2) ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

2.3) หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องการสร้างแบบฝึกทักษะ

2.4) หลักการในการสร้างแบบฝึกทักษะ

2.5) ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

2.6) ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

2.7) การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

2.8) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

2.9) งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

3. เอกสารเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ

3.1) ความหมายของการเขียน

3.2) องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษ

3.3) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.4) การจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษ

3.5) การวัดประเมินผลการเขียนภาษาอังกฤษ

4. งานวิจัยเกี่ยวข้อง

4.1) งานวิจัยในประเทศ

4.2) งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม
ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

คำอธิบายรายวิชา

ใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางเหมาะสมตามมารยาทสังคม เพื่อสื่อสารในสถานการณ์จำลอง สถานการณ์จริงทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ตลอดจนใช้ภาษาในการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลความรู้สาขาวิชาต่างๆ โดยการปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจงง่ายๆ ระบุหัวข้อ ใจความสำคัญ สื่อที่ไม่เป็นความเรียง ป้าย สัญลักษณ์ และที่เป็นความเรียงประเภทสิ่งพิมพ์ ฉลากสินค้า โฆษณา

เว็บไซท์ บทสนทนา เพลง นิทาน บทความสั้นๆ ที่อ่านและฟังในเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว อาหาร เครื่องดื่ม การซื้อขาย สุขภาพ ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ และการเดินทางท่องเที่ยว ออกเสียงคำ วลี ประโยค บทสนทนา บทอ่านสั้นๆ ตามหลักการออกเสียง สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลใช้คำขอร้องให้คำแนะนำ แสดงความต้องการ ขอ ตอบรับ ตอบปฏิเสธความช่วยเหลือ แสดงความรู้สึก ด้วยการใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลพูดและเขียนบรรยาย สรุปใจความสำคัญเกี่ยวกับตนเองกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ บรรยายความเป็นมาของวันสำคัญ เทศกาล วัฒนธรรมประเพณีของเจ้าของภาษา โดยใช้ทักษะกระบวนการปฏิบัติในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ สามารถอ่านออก เขียนได้ สื่อสารสิ่งที่เรียนรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับวัยและสถานการณ์ต่าง ๆ เข้าใจมารยาทสังคม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เปรียบเทียบวัฒนธรรมประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ของไทย และของเจ้าของภาษา เห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ใฝ่เรียนรู้ในการแสวงหาความรู้ ความบันเทิงและการเข้าสู่สังคม สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรม รักความเป็นไทย ตลอดจนมีความมุ่งมั่นในการทำงานจนสำเร็จ และสามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

มาตรฐาน/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.3/3 ม.3/4 ,ต 1.2 ม.3/4 ม.3/5

ต 1.3 ม.3/3, ต 2.1 ม.3/2 ม.3/4 , ต 2.2 ม.3/2

ต 3.1 ม.3/1, ต 4.2 ม.3/1, ม.3/2

รวม 11 ตัวชี้วัด

สื่อการเรียนรู้

1. แบบฝึกทักษะการเขียน
2. ใบความรู้
3. แบบทดสอบ ก่อนเรียน-หลังเรียน

แหล่งการเรียนรู้

1. ห้องสมุด
2. ห้องคอมพิวเตอร์

การวัดผลและประเมินผล

ตารางที่ 2.1 เกณฑ์การให้ระดับคะแนน

ระดับผลการเรียน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ
4	ผลการเรียนดีเยี่ยม	80-100
3.5	ผลการเรียนดีมาก	75-79
3	ผลการเรียนดี	70-74
2.5	ผลการเรียนค่อนข้างดี	65-69
2	ผลการเรียนน่าพอใจ	60-64
1.5	ผลการเรียนพอใช้	55-59
1	ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	50-54
0	ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์	0-49

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน

เอกสารเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

เอกสารเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะ

ความหมายของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะ เป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วซึ่งสามารถทำให้ผู้สอนสามารถรู้ว่านักเรียนมีเข้าใจต่อบทเรียนหรือควรจะต้องเสริมอะไร โดยแบบฝึกทักษะจะอยู่ท้ายบทเรียน แบบฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อผู้เรียนในการเรียนภาษาเพราะทำให้ผู้เรียนได้มีการฝึกฝน ทำซ้ำบ่อย ๆ จนเกิดทักษะในการติดต่อสื่อสาร มีผู้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะดังนี้

บุษกร มณีโชติ (2550: 50) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า เป็นสื่อประกอบการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลังจากที่ได้เรียนรู้ในทฤษฎีหรือเนื้อหา แบบฝึกจะประกอบด้วยคำแนะนำในการตอบข้อคำถามหรือกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกตอบคำถามจากเรื่องที่เรียนแล้วได้

กชกร ธิปัตดี (2551: 2) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า เป็นสิ่งที่จัดรวมกันไว้เป็นชุดด้วยสื่อที่หลากหลายโดยมีเป้าหมายในการนำไปใช้ที่ชัดเจน เช่น เพื่อการสอน หรือเพื่อการแก้ปัญหาพจนานุกรม

อเมริกันเฮอริเทจ (1992: 25) ได้ให้ความหมายแบบฝึกทักษะว่าเป็นเครื่องมือทางการเรียนชิ้นหนึ่งสาหรับนักเรียนโดยในแบบฝึกจะประกอบด้วยข้อคาถามหรือกิจกรรม และมีช่องว่างให้นักเรียนเขียนค าตอบหรือฝึกทำบทเรียนในชั้นเรียน

มณฑนากร เจริญรักษา (2552: 35) ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยมีการฝึกสร้างคำ การเขียนประโยค การเขียนเป็นข้อความสั้น ๆ หรือการเขียนเป็นเรื่องราว ประกอบด้วยชื่อแบบฝึกทักษะ คำนำ คำแนะนำการใช้ เนื้อหาแบบฝึกทักษะ แบบทดสอบ ประเมินผล

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552: 13) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า เป็นเครื่องมือหรือสื่อที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจหรือมีทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพิ่มขึ้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2554: 687) กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง แบบตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

ศิลปิน บุญจันทร์ศรี (2555: 47) สรุปหมายความว่าแบบฝึก เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์การเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน อันประกอบไปด้วยกิจกรรที่หลากหลายมีความน่าสนใจที่นำมาใช้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนปฏิบัติ

Gunter (1990: 180) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะมักใช้ในการฝึกเรียนด้วยตนเองและแบบฝึกทักษะควรจะมีการให้คำแนะนำให้การฝึกทำวิธีง่าย ๆ ในการสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนโดยการให้ครูแสดงตัวอย่างให้กับนักเรียนก่อน เช่นครูให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันตอบคำถามข้อแรก และครูเป็นผู้ช่วยให้คำแนะนำ เพื่อให้นักเรียนทำงานด้วยตนเอง หลังจากนั้นนักเรียนทำแบบฝึกทักษะครูและนักเรียนควรจะอธิบายตรวจสอบและซักถามข้อสงสัยในข้อคำถามและคำตอบในแบบฝึกทักษะด้วยกันประโยค การเขียนเป็นข้อความสั้น ๆ หรือการเขียนเป็นเรื่องราว ประกอบด้วยชื่อแบบฝึกทักษะ คำนำ คำแนะนำการใช้ เนื้อหาแบบฝึกทักษะ แบบทดสอบประเมินผล จากการค้นคว้าทำให้สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง เอกสารประกอบการเรียนการสอนหรือเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ สามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ซึ่งใช้ประกอบควบคู่การเรียนการสอนมีกิจกรรมที่ไม่ยากมากเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง ชุดของคำถามหรือกิจกรรมที่ออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะหรือความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาและพัฒนาทักษะได้ดียิ่งขึ้น

ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะนับว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูที่ใช้ในการพัฒนาฝึกทักษะของนักเรียน เพื่อให้เกิดความชำนาญ ความแม่นยำมีความคล่องแคล่ว ซึ่งตรงกับเป้าหมายวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องมีการฝึกฝนทักษะอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ นอกจากการจัดการเรียนการสอนที่ดีแล้วครูยังต้องพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อมาช่วยสอนนักเรียน ดังนั้นแบบฝึกทักษะจึงมีความสำคัญดังนี้

พรรณี ชื่นอุไทย (2546: 42) กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนทุกวิชา และสามารถตรวจสอบผลการเรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติ และประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

ปราณี จินฤทธิ์ (2552: 32) สรุปว่า แบบฝึกสำหรับเด็กเก่งและใช้ซ่อมเสริมเด็กอ่อนได้เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้คิดท้าทายความสามารถให้เหมาะสมกับวัย ผู้ฝึกสามารถนำประโยชน์จากการทำแบบฝึกไปประยุกต์ปรับเปลี่ยนนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประภาพร ถิ่นอ่อง (2553: 33) สรุปว่าแบบฝึกจะมีการจัดกิจกรรมที่หลากหายเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนทำเกิดประสิทธิภาพในการเรียน

มณฑนากร เจริญรักษา (2552: 42) กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะเป็นสื่ออย่างหนึ่งในการสอนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้พัฒนาทักษะในการเขียน การนำแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์มาใช้ในการฝึกการเขียน จะสามารถเร้าและยั่วยุให้เด็กเกิดความคิดจินตนาการและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมีประสิทธิภาพในการค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวกับแบบฝึกทักษะนั้นจะเห็นว่าลักษณะแบบฝึกทักษะที่ดีนั้นจะต้องมีองค์ประกอบหลายด้าน มีจุดมุ่งหมายทีแน่นอนว่าฝึกด้านใดให้ตรงกับเนื้อหาเหมาะสมกับวัย เวลา ส่งเสริมความคิดยั่วยุ จูงใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ ให้นักเรียนรู้จักการแก้ปัญหาเพื่อจะดูการพัฒนาความก้าวหน้าและข้อบกพร่องของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ เป็นสื่ออย่างหนึ่งในการสอนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้พัฒนาทักษะในการเขียน มีการจัดกิจกรรมที่หลากหายเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนทำเกิดประสิทธิภาพในการเรียน

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะนั้นมีความจำเป็นต้องใช้หลักจิตวิทยามาช่วยในการสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพตรงตามจุดประสงค์ของการฝึก จึงจำเป็นต้องอาศัยหลักจิตวิทยามาประกอบ เพื่อให้เหมาะสมเพื่อนำไปฝึกใช้กับนักเรียนได้ตรงตามวัย ความสามารถ ความสนใจ หลักจิตวิทยาที่นำมาสร้างแบบฝึกทักษะมีดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้และหลักจิตวิทยาการฝึกของ ของธอร์นไดค์ (Thorndike)

1) กฎการฝึกของธอร์นไดค์ (Thorndike) คือ ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือการกระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ซึ่งแบ่งเป็น 2 กฎ ดังนี้ 1) กฎแห่งการใช้ (Law of Used) 2) กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused)

2) กฎแห่งผลที่พอใจของ (Thorndike) คือการที่ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ต่อไปได้อีก ถ้าได้รับผลที่พึงพอใจก็จะเกิดผลดีต่อการเรียนรู้จะรู้สึกต้องการเรียนรู้ แต่ถ้ารับผลที่ไม่พึงพอใจก็รู้สึกไม่ต้องการอยากเรียนรู้หรือเบื่อหน่ายเป็นผลเสียต่อการเรียนรู้ จึงพยายามจัดการเรียนการสอนให้มีความยากง่ายเหมาะสม ซึ่งผู้เรียนจะสร้างความรู้สึก และสามารถทำได้สำเร็จในงานของตนที่ได้รับมอบหมายและจะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะฝึกมากขึ้นไปอีก

ธนิตย์ เพียรมณีวงศ์ (2556: 47) กล่าวถึงการเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์ (Thlor)ไว้ดังนี้

1. ความต่อเนื่อง หมายถึง ในวิชาทักษะต้องเปิดโอกาสให้มีการฝึกทักษะกิจกรรมและประสบการณ์บ่อย ๆ และต่อเนื่องกัน
2. การจัดช่วงล าดับ หมายถึง หรือการจัดสิ่งที่มีความง่ายไปสู่สิ่งที่มีความยาก ดังนั้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ ให้เรียงลำดับก่อนและหลังเพื่อให้ได้เรียนเนื้อหาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
3. บูรณาการ หมายถึง การจัดประสบการณ์จึงควรเป็นในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความคิดเห็นและได้แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนเป็นการเพิ่มความสามารถทั้งหมดของผู้เรียนที่จะได้ใช้ประสบการณ์ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ประสบการณ์การเรียนรู้จึงเป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่แวดล้อม

จากข้างต้นสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะนั้น จะใช้หลักจิตวิทยามาเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาให้เหมาะสมกับผู้เรียน คำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหา ความสนใจ ระยะเวลา ความแตกต่างของบุคคล และมีการจูงใจผู้เรียน ให้ฝึกฝนทำบ่อย ๆ จนคล่อง และเกิดความชำนาญ

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกทักษะนั้นต้องอาศัยหลักการและวิธีต่าง ๆ มาใช้ให้เหมาะสม ตามความสนใจ ความแตกต่างของผู้เรียน เพื่อให้แบบฝึกทักษะนั้นเกิดประสิทธิภาพมีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

Butts (1974: 85) เสนอหลักการสร้างแบบฝึกไว้ ก่อนจะสร้างแบบฝึกทักษะนั้นต้องกำหนดโครงร่างไว้คร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกทักษะเกี่ยวกับเรื่องอะไรมีวัตถุประสงค์อย่างไร ศึกษางานด้านวิทยาศาสตร์และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน แจ้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน กำหนดอุปกรณ์และเวลาที่ใช้ในกิจกรรมแต่ละตอนให้เหมาะสม ประเมินผลจะประเมินก่อนหรือหลังเรียน

Seels B & Glasgow Z (1990: 4) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนสามารถกำหนดขอบเขตเนื้อหาหลักสูตรจากหน่วยการเรียนในระดับย่อยไปสู่ระดับที่ใหญ่ขึ้น ในการออกแบบการสอนควรคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

1) เนื้อหาที่คัดเลือกมาต้องอ้างอิงจุดประสงค์รายวิชา
2) กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลของงานที่มีผู้วิจัยไว้
3) การวัดผลต้องอิงพฤติกรรมการเรียนรู้
4) รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพ

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551: 100) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดการฝึก ต้องดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร หลักการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ เพื่อวิเคราะห์ เนื้อหา จุดประสงค์ในแต่ละชุดการฝึก
3. จัดทำโครงสร้างและชุดฝึกในแต่ละชุด
4. ออกแบบชุดการฝึกหรือชุดฝึกทักษะในแต่ละชุดให้มีรูปแบบที่หลากหลายและน่าสนใจ
5. ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุด รวมทั้งออกข้อสอบก่อนและหลังเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
6. นำไปให้ผู้ที่เชี่ยวชาญตรวจสอบ
7. นำชุดการฝึกหรือชุดฝึกไปทดลองใช้ บันทึกผลแล้วปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
8. ปรับปรุงชุดการฝึกหรือชุดฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพ
9. นำไปใช้จริง และเผยแพร่ต่อไป

ดังนั้นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะให้เกิดประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ เหมาะสมกับเนื้อหา ความสามารถ ความสนใจ พัฒนาการ ความแตกต่างของบุคคล เนื้อหาควรเรียงจากง่ายไปยาก อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนให้เหมาะสม

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

การที่แบบฝึกทักษะทางภาษานั้นจะบรรลุตามจุดมุ่งหมาย จะต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกทักษะที่มีอยู่หลายรูปแบบ และแบบฝึกทักษะนั้นจะต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับทักษะที่ต้องการจะฝึก ดังนั้นแนวคิดและรูปแบบของแบบฝึกที่ดีนั้นมีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

Willga M. River (1968: 97-100) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1) บทเรียนทุกเรื่องราว ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกมาก่อนที่จะเรียนในเรื่องต่อไป
2) การฝึกฝนแต่ละครั้งควรฝึกเพียงแบบเดียว
3) ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4) สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบสั้น ๆ
5) ประโยคหรือเนื้อหาในแบบฝึกควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
6) แบบฝึกควรให้นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย
7) แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8) การฝึกควรฝึกในสิ่งที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วงเดือน แสงผึ้ง (2548: 61) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีต้องก่อให้เกิดความสนุกสนาน ความพอใจให้กับนักเรียน ควรมีกิจกรรม หลาย ๆ ลักษณะ น่าสนใจเหมาะสมกับวัยและความสามารถและนำไปฝึกด้วยตนเองได้

อัจฉราวรรณ ศิริรัตน์ (2549: 88) ลักษณะของแบบฝึกทักษะมีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ในการนำไปสร้างแบบฝึกทักษะนั้นเราต้องนำไปใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหาตลอดจนนักเรียนที่นำไปฝึกด้วยตนเองได้

เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อนักเรียนและการใช้ภาษามากที่สุด

มณฑนากร เจริญรักษา (2552: 34) กล่าวถึง ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ว่า แบบฝึกทักษะที่ดีควรมีคำชี้แจง มีรูปภาพประกอบ สีสวย จูงใจ เชื่อมโยงจากสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปสู่เรื่องใหม่แต่ละบทเป็นเรื่องสั้น ๆ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีความหลากหลาย นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552: 15) กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดึงดูดความสนใจและสมาธิของนักเรียน ใช้ภาพที่เป็นสิ่งของหรือภาพที่นักเรียนเคยเห็นเพื่อนำไปสู่การฝึก ฝึกเฉพาะอย่างใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี แบบฝึกต้องมีการประเมินผลเพื่อดูความก้าวหน้าของนักเรียนและนักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

รังษิมา สุริยารังสรรค์ (2555: 42) แบบฝึกที่ดี ควรมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเนื้อหาควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันหรือสิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน มีรูปแบบหลากหลาย จูงใจผู้เรียนและควรเป็นข้อความหรือบทความที่สั้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกหัดที่ดีนั้น ควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ จะต้องมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เป็นข้อความที่ไม่ยาวจนเกินไป ดึงดูดความสนใจ มีภาพประกอบที่สวยงาม มีคำชี้แจงที่ชัดเจน และผู้เรียนสามารถนำไปฝึกฝนด้วยตนเองได้

ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะที่ดีมีประสิทธิภาพนั้น จะช่วยในการเรียนการสอนและผลการเรียนของผู้เรียนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ การเรียนภาษาจำเป็นต้องมีแบบฝึกทักษะ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้มีการฝึกฝน ทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เกิดความชำนาญในทักษะนั้น ๆ ดังที่มีนักวิขาการกล่าวไว้ว่า

วนิดา สุขวนิช (2536: 36) กล่าวว่าประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1) แบบฝึกทักษะสามารถช่วยลดภาระของครูได้ เนื่องจากเป็นสื่อการเรียนการสอนที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระเบียบ

2) แบบฝึกทักษะช่วยลดปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางภาษาต่างกัน การให้ทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตน จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางด้านจิตใจมากขึ้น

3) แบบฝึกทักษะช่วยเสริมให้นักเรียนมีทักษะทางภาษาคงทน เพราะได้ฝึกซ้ำ ๆ

4) แบบฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น

5) แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องวัดผลการเรียนหลังจบบทเรียนแต่ละครั้ง

6) แบบฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง

7) ครูสามารถเห็นปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียนได้ชัดเจนจากการที่ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกทักษะช่วยให้สามารถปรับปรุงแก้ไขปัญหาได้ทันท่วงที

8) แบบฝึกทักษะที่ทำขึ้นนอกเหนือจากหนังสือในห้องเรียนช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนได้เต็มที่

9) แบบฝึกทักษะที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วช่วยให้ครูประหยัดเวลาในการเตรียมการสอนและนักเรียนไม่ต้องเสียเวลาคัดลอกแบบฝึกหัดจากตำราหรือบนกระดาน ทำให้มีโอกาสฝึกฝนได้มากขึ้นและทำให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

เบญจมาศ รัตนโนภาส (2549: 25) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะสร้างพฤติกรรมของผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ที่เหมาะสม แบบฝึกทักษะเป็นสื่อที่ช่วยประหยัดเวลาสำหรับครูในเรื่องการเตรียมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมกับผู้เรียนดังนั้นถ้าผู้สอนได้นำแบบฝึกทักษะไปใช้กับทักษะต่าง ๆ ย่อมทำให้เกิดประโยชน์ทางด้านอารมณ์และความรู้ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษา

อุบลวรรณ ปรุงวณิชพงษ์ (2551: 68) แบบฝึกทักษะช่วยในการฝึกฝนทักษะทักษะการใช้ภาษาและลด

ปัญหาด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลและมีทักษะทางภาษาที่คงทน ช่วยให้ครูประหยัดเวลาในการที่ต้องเตรียมแบบฝึกหัดตลอดเวลาและทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้แบบฝึกยังช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วได้ด้วยตนเองและทราบถึงความก้าวหน้าในการเรียนของตนแลพัฒนาทักษะทางการเรียนของตนอีกด้วย

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551: 96-97) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดการฝึกหรือชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามศักยภาพ เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันการให้ผู้เรียนได้ทำชุดฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคนใช้เวลาที่แตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ นอกจากนั้นยังเป็นการซ่อมเสริมผู้เรียนที่เรียนไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน
2. ชุดฝึกช่วยเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่คงทน ชุดฝึกสามารถให้ผู้เรียนได้ฝึกทันที่หลังจากจบบทเรียนนั้น ๆ หรือให้มีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อความแม่นยำในเรื่องที่ต้องการฝึก หรือเน้นย้ำให้นักเรียนทำชุดการฝึกเพิ่มเติมเฉพาะในเรื่องที่ผิด
3. ชุดฝึกสามารถเป็นเครื่องมือในการวัดผลหลังจากที่ผู้เรียนจบบทเรียนในแต่ละครั้งผู้เรียนสามารถตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองได้และเมื่อไม่เข้าใจและทำผิดในเรื่องใด ๆ ผู้เรียนก็สามารถซ่อมเสริมตนเองได้ จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าทั้งของครูผู้สอนและผู้เรียน ผู้เรียนไม่มีปมด้อยที่ตนทำผิดและสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดของตน
4. เป็นสื่อที่ช่วยเสริมบทเรียนหรือหนังสือเรียนหรือค าสอนของครูผู้สอน ชุดการฝึกที่ครูผู้สอนจัดทำขึ้นเพื่อฝึกทักษะการเรียนนอกเหนือจากความรู้ในหนังสือเรียนหรือบทเรียน เช่น ชุดฝึกทักษะการคิดในรูปแบบต่างๆ เป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะของผู้เรียนให้เป็นผู้ที่รู้จักคิดเป็นนำไปสู่การแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตต่อไป
5. ชุดการฝึกรายบุคคลผู้เรียนสามารถนำไปฝึกเมื่อไรก็ได้ ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ นอกจานี้ยังช่วยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกได้ตามความต้องการของตน โดยมีครูคอยกระตุ้นหรือเร้าใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง
6. ลดภาระการสอนของครูผู้สอน ไม่ต้องฝึกทบทวนความรู้ให้แก่ผู้เรียนตลอดเวลาไม่ต้องตรวจงานด้วยตนเองทุกครั้ง นอกจากกรณีที่ชุดฝึกนั้นเป็นการฝึกทักษะการคิดที่ไม่มีเฉลยตายตัวหรือมีแนวเฉลยที่หลากหลาย
7. เป็นการฝึกความรับผิดชอบของผู้เรียน การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการทำชุดฝึกตามลำพังโดยมีภาระให้ทำตามที่มอบหมาย จัดได้ว่าเป็นการสริมสร้างประสบการณ์การทำงานให้ผู้เรียนได้นำไปประยุกต์ปฏิบัติในการดำเนินชีวิต
8. ผู้เรียนมีเจคติที่ดีต่อการเรียนรู้ การที่เรียนได้ทำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ที่มีรูปแบบหลากหลายจะทำให้ผู้เรียนสนุกและเพลิดเพลิน เป็นการท้าทายให้ลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามชุดการฝึก

อุษณีย์ เสือจันทร์ (2553: 17-18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกช่วยในการฝึกทำให้จดจำเนื้อหาได้คงทนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน สามารถนำมาแก้ปัญหาเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มได้ดี ผู้เรียนสามารถนำมาทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง ทำให้ทราบความก้าวหน้าของตนเองเป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนใช้ประเมินผลการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีว่านักเรียนเข้าใจมากนน้อยเพียงใด

สมพร ตอยยีบี (2554 : 37) ได้กล่าวว่าแบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ เพราะจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียน และยังสามารถทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง

Green and Waller (1971: 496) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1) แบบฝึกทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก
2) ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาได้ดีขึ้น
3) ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลทำให้ประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมากขึ้น

4) ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทนโดยมีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
5) ช่วยเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนจบแล้ว
6) ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
7) ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่างๆของนักเรียนได้ชัดเจนขึ้น
8) ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนให้เต็มที่ นอกเหนือจากเรียนในหนังสือ
9) ช่วยประหยัดแรงงานและเวลาของครู
10) ช่วยให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะมีประโยชน์สำหรับผู้เรียนเพื่อใช้ในการฝึกฝนและทบทวนสิ่งที่ผู้เรียนไปแล้ว ผู้เรียนได้ทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง ช่วยเสริมให้นักเรียนมีทักษะทางภาษาคงทน เพราะได้ฝึกซ้ำ ๆ ผู้เรียนก็สามารถเห็นปัญหาของตนเองซึ่งจะได้ปรับปรุงแก้ไขอีกทั้งสามารถทำให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

นักวิชาการได้บอกถึงการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556: 20-22) ได้กล่าวถึงการกำหนดค่าประสิทธิภาพกำหนดค่าของประสิทธิภาพ E1 ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ E2 คือประสิทธิภาพของผลลัพธ์จะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงพอใจโดยการกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบทั้งหมดนั่นคือ E1/E2 ใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพด้านเนื้อหาที่เป็นทักษะไว้ 70/70วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพโดยใช้วิธีการคำนวณธรรมดา E1 ได้จากการนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนได้ถูกต้อง รวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยเทียบส่วนเป็นร้อยละ E2 ได้จากการนำคะแนนที่ได้จากการทำข้อสอบของผู้เรียนทั้งหมด รวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยเทียบส่วนเป็นร้อยละ

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 1 ทดลองแบบเดี่ยว เป็นการทดลองครู 1 คนต่อผู้เรียน 1 คน โดยทดลองกับผู้เรียนอ่อนก่อน จากนั้นนำไปทดลองกับผู้เรียนระดับปานกลาง และเก่งตามล าดับหลังจากที่คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น ถ้าเวลาไม่อำนวยและสภาพการณ์ไม่เหมาะสมก็ทดลองกับผู้เรียนอ่อนหรือปานกลางก็ได้ โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มากและนำมาปรับปรุง

ขั้นที่ 2 ทดลองแบบกลุ่ม เป็นการทดลองครู 1 คนต่อผู้เรียน 6-10 คนโดยคละผู้เรียนห้ามทดลองกับเด็กที่เรียนอ่อนหรือเก่งล้วน เมื่อคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของชุดการสอนแล้วจึงนำมาปรับปรุงข้อบกพร่องอีกครั้งหนึ่งจนได้ตามเกณฑ์ 80/80

ขั้นที่ 3 ทดสอบภาคสนาม เป็นการทดลองครู 1 คน ต่อผู้เรียนทั้งชั้น ที่เลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนคละกันไม่ควรเลือกห้องที่เรียนเก่งหรือเรียนอ่อนล้วน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน 2.5% ถือว่ายอมรับได้ หากแตกต่างกันมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนใหม่โดยยึดสภาพการณ์ตามความเป็นจริง สถานที่เวลาสำหรับชุดการสอนแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม ควรใช้เวลานอกชั้นเรียนหรือแยกผู้เรียนมาเรียนต่างหากจากห้องเรียนอาจเป็นห้องประชุมโรงเรียนโรงอาหารหรือสนามใต้ร่มไม้ก็ได้การยอมรับประสิทธิภาพมี 3 ระดับ คือ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ประมาณ 2.5%-5% ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ การยอมรับประสิทธิภาพให้ถือคลาดเคลื่อน 2.5%-5% ในการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึกนั้นสำหรับเนื้อหาที่มีความรู้ ความจ า นิยมตั้งไว้ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคตินิยมตั้งไว้ไม่ต่ำกว่า 70/70 แรก หรือ 90 แรก เป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทั้งห้องเรียนทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบระหว่างเรียน70 หลัง หรือ 90 หลัง เป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยนักเรียนทั้งห้องเรียนทำแบบทดสอบท้ายบทเป็นการประเมินหลังเรียนจบเรื่องแล้ว

จากที่กล่าวมาสรุปว่า เนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะมีประสิทธิภาพ 70/70หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาทักษะมักจะเป็นจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะทั้งในและต่างประเทศ พบว่า มีผู้วิจัยที่เกี่ยวข้องให้รายละเอียดดังนี้

เยาวลักษณ์ บัวขาวสุทธิกุล (2546: 123) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุญญรักษ์วรานุสรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษาและพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึก ทักษะการอ่าน 2) เพื่อให้นักเรียนนำทักษะการอ่านออกเสียงไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ และในชีวิตประจ าวัน 3) เพื่อพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาให้มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพ 4) เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าของการอ่านในการพัฒนาการเรียนรู้ของตน มีสมมุติฐานการวิจัยคือ ผลสัมฤทธิ์ในการประเมินการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังจากใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน สูงกว่า ก่อนที่ไม่มีการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง

บุญเรือน จันทร์ โต (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) พัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึก 3) ทดลองใช้ 4) ประเมินและปรับปรุงแก้ไข กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนวัดโพธิ์ทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสัมภาษณ์ แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แผนการจัดการเรียนรู้ คู่มือครูประกอบการใช้แบบฝึกทักษะ แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-test แบบ dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนและครูต้องการให้แบบฝึกมีภาพประกอบสวยงาม น่าสนใจ สามารถช่วยสื่อความเข้าใจการเขียนภาษาอังกฤษได้ง่ายยิ่งขึ้น นักเรียนมีความสนใจ และตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี เนื่องจากนักเรียนชอบกิจกรรมที่มีในแบบฝึกส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ และสนุกกับการเรียนด้วยฝึก ผลการประเมินพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังด้วยแบบฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยหลังเรียนนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึก

อุษา มะหะหมัด (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ จากนิทานพื้นบ้านไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโพธิ์ จังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโพธิ์ อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ที่ก าลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 40 คน ทำการทดลองโดยให้นักเรียนใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทย จำนวน 8 บท ใช้เวลาทดลอง 8 บท ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามความคิดเห็นด้านเนื้อหาบทอ่านจากนิทานพื้นบ้านไทยและกิจกรรมการอ่าน 2) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 8 แผน 3) แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทย จำนวน 8 บท 4) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลัง

5) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test แบบจับคู่เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการหาค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทยผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านมีค่าเท่ากับ 77.19/75.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับดี ความสามารถด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีต่อกิจกรรมการอ่านและแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทย

ศศิพิมพ์ ศรกิจ (2551: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อศึกษาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6โดยเทียบเกณฑ์ร้อยละ 65.00 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนวัดป่าแดด อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 แบบฝึกใช้เวลา สอน 20 ชั่วโมง และแบบทดสอบหลังเรียน 1 ฉบับ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละเพื่อ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 65.00 นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบการบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า 1) ได้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระ จำนวน 20 แบบฝึก มีแผนการเรียนรู้ทักษะการเขียนประจำแบบฝึก 10 แผน แต่ละแผนมี องค์ประกอบดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) เนื้อหา 4) กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีแบบ ฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระ จำนวน 20 แบบฝึก โดยแต่ละแบบฝึกแบ่งกิจกรรมการฝึกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่กิจกรรมการเขียนค าศัพท์ กิจกรรมการเขียนประโยคและกิจกรรมการเขียนบรรยาย 5). สื่อและแหล่งการเรียนรู้และ 6) การวัดและประเมินผล สามารถนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างเหมาะสม 2) ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจากการเขียนแบบควบคุมไปสู่การเขียนแบบอิสระ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.92 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 65.00

สินีนาฎ มีศรี (2559: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีวิชัย จังหวัดนครปฐมการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน 2) เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะทีผู้วิจัยสร้างขึ้น 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีวิชัย จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องจำนวน 30 คน แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน จำนวน 5 บท แบบทดสอบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐานใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test แบบจับคู่เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 75.67/75.80 ซึ่งตรงตามเกณฑ์ 75/75 ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยแบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีความคิดเห็น

ที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน จากผลงานการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการนำกิจกรรมการสอนรูปแบบที่แตกต่างกันมาร่วมกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้แบบฝึกทักษะ

Qi Xin Edward (1994: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพของแนวการสอนที่รวมการสอนไวยากรณ์ในบริบทผนวกกับแบบฝึกในลักษณะการรวมประโยค (Sentence Combining) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยแบ่งเป็น3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2 ในแต่ละกลุ่มจะได้รับการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน ในกลุ่มทดลองจะเน้นโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ โดยแนะนาโครงสร้างทางภาษาศาสตร์โดยอาศัยบริบทช่วย และใช้แบบฝึกในลักษณะการรวมประโยคระดับประพจน์ (discourse) ส่วนกลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 1 จะไม่มีการสอนในลักษณะเดียวกับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2 จะมีการสอนไวยากรณ์แต่ไม่ใช้การสอนโดยอาศัยบริบทเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง และแบบฝึกที่ใช้ในกลุ่มนี้ก็ถูกจากัดให้อยู่ในระดับประโยค ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่านักเรียนในกลุ่มทดลองสามารถเพิ่มระดับความรู้ทางภาษา และการใช้ไวยากรณ์ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ 2 จากลการทดลองที่ได้ ชี้ให้เห็นว่ากุญแจสำคัญในการสอนไวยากรณ์ให้มีประสิทธิภาพ คือ การใช้บริบทช่วยในการทาความเข้าใจ การฝึกอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอ โดยอาศัยแบบฝึกจะช่วยเพิ่มประโยชน์ มากขึ้นจากผลงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะมากมาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสร้างแบบฝึกมีส่วนในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน และแบบฝึกทักษะน่าจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการฝึกทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โดยคำนึงถึง วัตถุประสงค์ เนื้อหา และรูปแบบการสอนที่หลากหลาย

เอกสารเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นกาสื่อสารอย่างหนึ่ง โดยใช้ตัวอักษรในการสื่อความหมาย ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากซับซ้อน ในการเขียนเราจะเขียนประโยคต่าง ๆ จะต้องมีการเรียบเรียงให้สมบูรณ์และเชื่อมโยงให้เหมาะสมที่จะสื่อสาร ซึ่งมีนักวิชาการหลายคนได้ให้ความหมายดังนี้

Arapoff (1975: 235-237) กล่าว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดที่ใช้ระบบสัญลักษณ์แทนคำพูด เพื่อถ่ายทอดข้อเท็จจริงและความคิดของผู้เขียน ออกมาในรูปประโยคตามหลักไวยากรณ์และสื่อความหมายได้ การเขียนจึงควรเริ่มจากง่ายไปสู่ระดับซับซ้อน

White (1980: 16) กล่าวว่า การเขียนเชื่อมโยงเข้าด้วยกันตามลำดับและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โดยมีความสมเหตุผลและเป็นไปตามวัตถุประสงค์และผู้อ่านที่เป็นเป้าหมาย การเขียนต้องมีความชัดเจน โดยประกอบด้วยความถูกต้องของรูปแบบภาษาของสารประเภทนั้น ๆ ความเหมาะสมของลีลาการใช้ภาษาและความเป็นเอกภาพของแก่นเรื่องและหัวข้อที่เสนอ

Zamel (1982: 197) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการสำรวจความคิดและการเรียนรู้ของผู้เขียนจากการถ่ายทอดความคิดออกมาด้วยตนเอง โดยใช้ความคิดที่เกิดขึ้นสลับไปมาซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้เป็นลำดับขั้นตอน แต่ไม่สามารถกำหนดได้ว่าแต่ละขั้นตอนจะเกิดขึ้นเมื่อใด

Widdowson (1981: 183) ได้ให้ความหมายว่าการเขียน คือการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดประสงค์ เพื่อการสื่อสารที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร ข้อความของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านจากความหมายข้างต้น การเขียน คือ การเรียบเรียงความคิดของผู้เขียนจากการถ่ายทอดความคิดออกมาด้วยตนเองออกมาในรูปประโยคตามหลักไวยากรณ์และสื่อความหมายได้ การเขียนจึงควรเริ่มจากง่ายไปสู่ระดับซับซ้อนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการสื่อสาร

องค์ประกอบการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการเขียนจะถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อต้องการสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจจึงต้องมีระบบและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา ซึ่งเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนจึงมีองค์ประกอบหลายอย่าง โดยนักวิชาการได้กล่าวดังนี้

Harris (1974: 68-69) ได้กล่าวถึง การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้ 1) เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระของการเขียนตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออก 2) รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงและจัดลำดับเนื้อหาใหม่มีความต่อเนื่องและเพื่อให้ตรงตามจุดมุ่งหมายในการเขียน 3) ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้รูปแบบและโครงสร้างไวยากรณ์อย่างถูกต้องและสื่อความหมายได้ 4) ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ เพื่อให้เกิดอารมณ์และอรรถรสในข้อความที่เขียน 5) กลไกทางภาษา (Mechanics) ได้แก่การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอนการสะกดคำและการใช้ตัวอักษรตัวเล็กใหญ่ได้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษา

Heaton (1997: 138-139) กล่าวว่า การเขียนมีองค์ประกอบ 4 ประการได้แก่1) ไวยากรณ์ (grammar) คือ ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา 2) ลีลาภาษา (style) คือ ความสามารถใช้การเลือกใช้ คำ ประโยค สำนวน โวหารที่เหมาะสม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเขียน 3) กลไกทางภาษา (mechanics) คือ ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเช่นเครื่องหมายวรรคตอน และ 4) วิจารณญาณ (judgment) คือ ความสามารถในการเขียนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยพิจารณาถึงผู้อ่านและการเรียบเรียงจัดลำดับความคิด

Paulston (1976: 205) กล่าวว่าการเขียนมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ 1) รูปแบบการใช้ภาษาที่ถูกต้อง 2) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้เหมาะสม และ 3) การเรียบเรียงเนื้อหา

สรุปได้ว่าองค์ประกอบการเขียนที่สำคัญของการเขียนก็คือ วัตถุประสงค์ของผู้เขียน ผู้อ่าน เนื้อหา รูปแบบ ไวยากรณ์ ลีลาภาษา และกลไกของภาษา ทำให้ผู้เขียนต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้ก่อนที่จะสื่อสารเพื่อให้งานเขียนสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการเขียนนั้นมีหลายรูปแบบหลายภาษาซึ่งภาษาต่างประเทศที่ควรรู้และเขียนสื่อสารได้ก็คือภาษาอังกฤษ ดังนั้นความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

Patty (1985: 182-226) ได้กล่าวความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยงจัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจน ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

Lado (1964: 248) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย การเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบโดยใช้ความคิด ความรู้ในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้นๆตลอดจนการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้อง

Valettle (1997: 131) ได้อธิบายว่า ความสามารถในการเขียน คือความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้หลักไวยากรณ์และการใช้ถ้อยค าในการเขียนได้อย่างสละสลวยมีความเชี่ยวชาญในลีลาทางภาษาดังนั้นสามารถสรุปความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่กล่าวมานั้น คือความสามารถในการเรียบเรียงความคิดความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสารสื่อข้อความของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านได้อย่างถูกต้องและผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ

การจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษ

ในเรื่องการเขียนนั้นเป็นกระบวนการที่ยุ่งยากซับซ้อน จึงต้องมีการวางแผนจัดระบบลำดับขั้นตอนในการสอน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เรื่องการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

ถนอมศรี เหลาหา (2536: 3) กล่าวว่า การสอนเขียนที่นักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนได้นั้นต้องเป็นการฝึกให้นักเรียนเขียนเหมือนที่นักเขียนผลิตงานเขียนออกมา หรือเหมือนการที่คนทั่วไปเขียนจริงในชีวิตประจ าวัน ซึ่งต้องประกอบด้วยกระบวนการ 3 กระบวนการ ได้แก่1) กระบวนการวางแผนการเขียน (prewriting) คือ การหาข้อมูล แนวคิดหรือเนื้อหาที่จะนำมาเขียน ซึ่งอาจได้มาจากการอ่าน การท่องเที่ยวหาประสบการณ์ การฟัง การสัมภาษณ์ การสังเกต เป็นต้น 2) กระบวนการเขียน (writing) คือการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร โดยการเขียนครั้งแรกเป็นเพียงการเขียนร่างหรือการเขียนเท่าที่คิดได้ซึ่งยังไม่ถูกต้องและสมบูรณ์แบบ 3) กระบวนการปรับปรุงแก้ไข (revising) คือ การอ่านทบทวนด้วยตนเองหรือให้ผู้อื่นอ่านแล้วแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้น จากนั้นผู้เขียนจึงนำข้อวิจารณ์ของผู้อื่นและข้อบกพร่องที่ตนเองพบมาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนจนเป็นที่พอใจ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 185) ได้เสนอการฝึกการเขียนไว้ดังนี้ 1) การสอนทักษะการเขียนควรลดน้อยตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้สอนชี้แนะด้วยตนเองทีละน้อย 2) การควบคุมการเขียนควรลดน้อยลงตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้สอนชี้แนะด้วยตนเองทีละน้อย 3) กิจกรรมการเขียนเพื่อการสื่อสารควรเน้นเป็นพิเศษหลังจากผู้เรียนได้ฝึกการเขียนตามที่ผู้สอนแนะแล้ว ผู้เรียนควรมีอิสระเต็มที่ในการเขียน

ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2561: 37) ได้กล่าวว่าการเรียนที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลนั้นเกิดจากการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ลงมือทำกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น ตื่นตัว ตื่นใจ หรือมีใจจดจ่อ ผูกพัน กับสิ่งที่ทำด้วยตนเอง ครูจึงต้องเป็นผู้วางแผนการเรียนรู้ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ ประเภทของบรรยากาศ หลักการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน การปกครองชั้นเรียน ตลอดจนการกำหนดวินัยในการอยู่ร่วมกัน

Flower (1989: 284-285) กล่าวว่า การเขียน คือ กระบวนการในการใช้ความคิดที่เกิดขึ้นสลับไปมา ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้เป็นล าดับขั้นตอนไม่สามารถกำหนด ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้เป็นลำดับขั้นตอนแต่ไม่สามารถกำหนดตายตัวว่าขั้นตอนแต่ละขั้นตอนจะเกิดขึ้นเมื่อไร กระบวนการใช้ความคิดดังกล่าวสามารถแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นวางแผนการเขียน (planning stage)เป็นกระบวนการสร้างและเรียบเรียงความคิด รวมทั้งการตั้งจุดประสงค์ในการเขียน2) ขั้นการแปลความคิดเป็นตัวอักษร (translating stage) เป็นขั้นความรู้ด้านกฎเกณฑ์ภาษาเพื่อสามารถถ่ายทอดความคิดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ 3) ขั้นอ่านทบทวน (review stage) เป็นขั้นการประเมินและตรวจทานแก้ไขเพื่อดูความเหมาะสมและความชัดเจนของเรื่องที่เขียน

Willga M. River (1968: 184) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการสอนเขียนโดยเริ่มจากระดับง่ายได้ดังนี้ 1) การคัดลอกแบบ เป็นขั้นตอนแรกที่ผู้เรียนได้รับการฝึกให้คุ้นกับตัวอักษร โครงสร้างประโยคและเครื่องหมายวรรคตอนตามแบบที่กำหนด เช่น ให้นักเรียนคัดลอกข้อความที่ครูเขียนบนกระดาษลงสมุด หรือให้นักเรียนคัดลอกข้อความจากหนังสือก็ได้ หลังจากนั้นอาจฝึกให้นักเรียนตามคำบอก เพื่อทบทวนความจ าในสิ่งที่เรียนมาแล้ว 2) การถอดแบบเป็นการเขียนประโยคหรือข้อความที่เคยเรียนมาแล้วทั้งการฟัง การอ่าน การคัดลอก การจำมาเขียนโดยไม่ดูต้นฉบับแล้วตรวจสอบโดยดูจากต้นฉบับ นักเรียนอาจจะเขียนบรรยายภาพก็ได้ 3) การเขียนประโยคเอง เป็นการนำคำ ประโยคที่เคยเรียนมาแล้วทั้งจากกการฟัง การอ่าน การคัดลอก มาผูกเป็นเรื่องใหม่โดยอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงในบางคำ ปรับเปลี่ยนโครงสร้างประโยคหรือเปลี่ยนคำบางคำให้เหมาะสมกับเรื่อง4) การเขียนประโยคจากสิ่งที่กำหนดให้ ในขั้นนี้ผู้เขียนมีอิสระในการเลือกใช้คำศัพท์และ

โครงสร้างประโยคมากขึ้น โดยมีครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ 5) การเขียนเรียงความขั้นนี้นักเรียนสามารถเลือกเขียนเรื่องขึ้นเองอย่างอิสระนักเรียนจะสร้างโครงเรื่องเอง โดยครูเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือ แก้ไขข้อบกพร่องเท่านั้น

Prichardc (1987: 52-53) ได้กล่าวถึงแนวทางการสอนเขียนไว้ 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่งคือ แนวทางการสอนเขียนแบบกระบวนการ (process appoach) เป็นวิธีการสอนที่ให้ความสำคัญในการสร้างความชำนาญในการเขียนโดยอิสระมากกว่าการควบคุม ดังนั้นกิจกรรมที่ใช้ในการสอนวิธีนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกถึงความรู้และประสบการณ์ของตนเองที่เกี่ยวกับหัวเรื่องที่จะเขียนอีกประการหนึ่ง คือแนวการสอนเขียนแบบเดิม (traditional appoach) หรือแบบควบคุมใช้ภาษา (control of language) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญต่อความถูกต้องในการใช้ภาษา การใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์และการใช้รูปแบบงานเขียนที่ถูกต้องเป็นตัวอย่างในการเขียน

Tarvers (1988: 13) กล่าวว่า นักทฤษฎีส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า การเขียนประกอบด้วยอย่างน้อย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นก่อนเขียน คือการค้นหาและสำรวจข้อมูลหรือความคิดต่าง ๆ 2) ขั้นเขียนร่าง คือ การเขียนความคิดต่างๆลงในกระดาษ 3) ข้นทบทวนหรือตรวจทาน คือการพิจารณาทบทวนเนื้อหา การเรียบเรียงข้อความและลักษณะการถ่ายทอดภาษา

Peacock (1986: 25-36) ได้กล่าวว่า อธิบายกระบวนการเขียนว่าประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การแต่งเรื่อง คือการวางแผนและพิจารณาเนื้อหาที่สารนั้นต้องการจะนำเสนอออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร 2) ขั้นการเขียน คือการถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือโดยเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของการสะกดในภาษานั้น เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การแบ่งย่อหน้า 3) ขั้นตรวจทาน คือการตรวจทานแก้ไขข้อผิดพลาดและปรับแก้งานเขียน

Jeremy Harmer (2004: 30) ได้กล่าวถึงการเขียนว่าในการอธิบายความหมายสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นนอกจากการเขียนเป็นข้อความแล้วต้องมีตัวอย่างมาช่วยในการอธิบายถึงความสัมพันธ์ ผู้เขียนควรมีการอ่านมาก่อนในกิจกรรมการเขียนควรมีตัวอย่างที่หลากหลายจากการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนขางต้นนั้นสรุปกระบวนการได้เป็น 3 ข้นตอน คือ 1) ขั้นก่อนเขียน 2) ขั้นเขียนร่าง และ 3) ขั้นตรวจทาน ปรับแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำขั้นตอนเหล่านั้นไปใช้ในการสอนที่อยู่ในแผนจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม (Warm up) 2) ขั้นนำเสนอ (Presentation) 3) ขั้นฝึก (Practice) 4) ขั้นนำไปใช้ (Production) และ 5) ขั้นสรุป (Wrap up)

การวัดและประเมินผลการเขียนภาษาอังกฤษ

นักวิชาการ ได้กล่าวถึงการประเมิน และวัดความสามารถทางการเขียนไว้ดังนี้

Jeremy Harmer (2004: 109-112) กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินผลการเขียน ประกอบด้วย ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ค าศัพท์ โครงสร้าง ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาได้แก่ ศัพท์สำนวน หน้าที่ภาษาตามวัตถุประสงค์และประเภทของการเขียน มีความชัดเจน กระชับได้ใจความ ความมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน การใช้เทคนิคการนำเสนอข้อมูลทั้งที่เป็นนามธรรมและที่เป็นรูปธรรมที่เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง การจัดประเภท การให้คำนิยาม การวิเคราะห์ การจูงใจ การแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ การใช้ความคิดสร้างสรรค์ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ การนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กันมีการสนับสนุนความคิด การนำเสนอหลักฐานด้วยรายละเอียดที่จำเป็นอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามลำดับ การสรุป หรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็น หรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุปมีความหมาย และมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ

มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2545: 57) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการเขียน

ไว้ดังนี้เกณฑ์การประเมินผลการเขียนมี 2 วิธี

1. การประเมินแบบรวม เป็นเกณฑ์การประเมินที่ไม่มีเกณฑ์แยกองค์ประกอบที่ชัดเจน ผู้ประเมินสามารถตรวจงานเขียนได้อย่างรวดเร็ว โดยใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสินโดยอาจใช้ผู้ตรวจหนึ่งคนหรือมากกว่านั้น ในกรณีที่ผู้ตรวจมากกว่าหนึ่งคน จะนำคะแนนมารวมกันแล้วหารเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้

2. การประเมินแบบวิเคราะห์เป็นการวิเคราะห์เป็นการประเมินแบบมีเกณฑ์ โดยการแยกคะแนนเป็นส่วน ๆ จากองค์ประกอบของการเขียน การกำหนดเกณฑ์แต่ละส่วนอาจเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน

ประภัสสร ทำแก้ว (2551: 47) คือ ได้กล่าวถึงการวัดผลประเมินผลการเขียนไว้ว่า การวัดความสามารถด้านการเขียนนั้น จะวัดในด้านต่อไปนี้ ด้านภาษา ได้แก่ กลไกการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ส่วนด้านความคิดได้แก่การนำเสนอเนื้อหาและลีลาการเขียน ซึ่งรวมถึงสำนวนโวหารและอารมณ์ของผู้เขียนด้วย

Valettle (1977: 220-226) เสนอเกณฑ์การตรวจงานเขียนแบบมีการแนะแนวทาง จาก คะแนนเต็ม 5 คือ ให้ 2 คะแนน หากเขียนข้อความได้เหมาะสมกับรูปภาพหรือเนื้อหาที่กำหนด ในกรณีที่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้อง แม้จะสะกดผิดบ้าง ได้บวก 3 คะแนน หรือได้บวก 2 คะแนน ถ้าอ่านเข้าใจได้ แต่ใช้ไวยากรณ์และค าศัพท์ผิดบ้าง หรือได้บวก 1 คะแนน ถ้าเจ้าภาษายังอ่านเข้าใจได้ยาก ในกรณีที่เป็นแบบทดสอบแบบมีตัวแนะให้เขียน ที่เติมข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ อาจให้ 1 คะแนนสำหรับแต่ละช่องที่เติมได้ถูกต้องจากการวัดและประเมินผลการเขียน

สรุปว่า การวัดความสามารถในการเขียน จะวัดในภาษา การเขียนคำ การเขียนประโยค การจัดลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้องเขียนข้อความได้เหมาะสมกับรูปภาพหรือเนื้อหาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวัดผลประเมินผลทักษะการเขียนโดยการเน้นในเรื่องของความถูกต้องในการเขียน การใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง การเขียนประโยคให้สอดคล้องกับภาพ

งานวิจัยเกี่ยวข้องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางด้านการเขียนทั้งในและต่างประเทศ พบว่า มีผู้วิจัยที่เกี่ยวข้องให้รายละเอียดดังนี้ งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องความสามารถในการเขียน

ปิยะดา ช้างพึ่ง (2552: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยการพัฒนารายวิชาภาษาอังกฤษแบบเน้นประเภทของงานเขียนสำหรับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า จากการใช้บทเรียนแบบเน้นประเภทของงานเขียนนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 25 คนเป็นเวลา 12 สัปดาห์ คะแนนสอบของนักศึกษาที่ได้หลังเรียนจบบทเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีทัศนคติทางบวกต่อรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกร

กนิษฐา โพธิ์นางรอง (2558: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอรรถฐานเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อแสดงตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 คาบ วัดความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนโดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไปจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนมีความพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอรรถฐานอยู่ในระดับมากที่สุดจากผลงานการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น เป็นเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

(Correia, 1997: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการประเมินผลนวัตกรรมทางการสอนเพื่อพัฒนาทักษะเขียน และเพื่อส่งเสริมการประเมินผลงานเขียนให้มีประสิทธิภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 11 จำนวน 33 คน การศึกษานั้น เป็นการประเมินนวัตกรรมทางการสอน 3 แนวทาง แนวการสอนแรกมุ่งเน้นเกณฑ์ในการตรวจ

ให้คะแนนงานเขียน ซึ่งกำหนดให้มี 6 ระดับ แต่ละระดับจะใช้จุดประสงค์ทางการเขียนเป็นเกณฑ์บ่งชี้งานเขียนในด้านเนื้อหา โครงสร้างทางภาษา กลไกภาษา และรูปทรงทางภาษา จุดมุ่งหมายของการใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนในแนวการสอนแรกที่มุ่งเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนก็เพื่อกำหนดเกณฑ์ให้ชัดเจนขึ้น เพื่อนักเรียนสามารถนาเกณฑ์ไปใช้ได้สะดวกขึ้น และเพื่อช่วยประเมินงานเขียนให้แม่นยา และให้ผลคะแนนที่แน่นอนขึ้น แนวการสอนลำดับที่ 2 เพื่อช่วยนักเรียนหาวิธีการ แนวทาง และความสัมพันธ์ต่างๆในงานเขียน และช่วยให้นักเรียนได้สรุปงานเขียนได้ง่ายขึ้น แนวการสอนที่ 3 เป็นการหาวิธีในการจำแนกงานเขียนที่มีความหมาย ตามตัวอักษรกับงานเขียนที่มีความหมายแฝง ลักษณะของงานวิจัยคือทดสอบก่อนสอน สอน ทดสอบหลังสอน และการใช้แบบสอบถามนักเรียนและการบันทึกการสังเกตการสอน สรุปได้ว่านวัตกรรมทางการสอนทั้ง 3 แนวการสอน ช่วยพัฒนาการเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้น

Edwards (1997: บทคัดย่อ) ได้ศึกษากลวิธีการสอน และหลักสูตรใหม่เพื่อการสอนการเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 1 และ 2 จำนวน 175 คน ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักเรียน โดยเน้นการสอนและกิจกรรมที่ใช้ในการสอนการเขียน ผลจากการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) สื่อที่ใช้สอนการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ช่วยสร้างความหลากหลายให้กับงานเขียนของนักเรียน การใช้สื่อที่น่าสนใจและสร้างสรรค์จะเป็นรากฐานให้กับการพัฒนางานเขียนของนักเรียน2) ครูเป็นปัจจัยสำคัญที่จะต้องสร้างงานเขียนให้มีความหลากหลาย และบ่อยครั้งเพื่อนักเรียนจะสามารถเขียนงานในช่วงเวลาต่าง ๆ ได้ตลอดวัน 3) ครูต้องเป็นผู้จุดประกายให้นักเรียนเห็นความสำคัญของงานเขียน รวมทั้งใช้แนวการสอนที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดเพื่อสร้างงานเขียนให้สื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ 4) กระบวนการสอนการเขียนมีลักษณะยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นการปรับกระบวนการสอนการเขียนให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้งานเขียนของนักเรียนมีความหลากหลายเพิ่มขึ้น รวมถึงการใช้วิธีการเขียนแบบร่างฉบับแรก แก้ไข ทบทวน ตัดทอนปรับปรุง และนาออกไปเผยแพร่ 5) การนาการเขียนไปบูรณาการใช้กับวิชาอื่น ๆ เช่นคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา 6) การใช้คอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีทางการศึกษาสามารถช่วยในการส่งเสริมการเขียนของนักเรียน

Gooden-Jones (1996: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องพัฒนาการทางการเขียน โดยการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือกันกับนักศึกษาระดับวิทยาลัย ซึ่งเป็นวิธีการเรียนเกี่ยวกับ 1) พัฒนาการของโครงสร้างของงานเขียน 2) ปฏิสัมพันธ์ทางการอ่านเขียนและการเขียนแบบเน้นกระบวนการ3) กระบวนการทางการคิดและการเขียน และ 4) การอ่านและการเขียนที่มาจากงานเขียนแบบพรรณนา และแบบอธิบาย การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์และบทความที่นักเรียนเขียน เพื่อสังเกตพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนว่าวิธีการสอนแบบร่วมมือกันช่วยนักเรียนได้อย่างไร ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการเรียนแบบร่วมมือกันเป็นกลวิธีที่มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาความสามารถทางการเขียนให้กับนักเรียนได้ เพราะเมื่อนักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดกันนักเรียนจะได้เรียนรู้เนื้อหาบทเรียนใหม่ ๆ คำศัพท์ใหม่ โครงสร้างทางภาษาเขียนใหม่ และได้ลองคิดใหม่ ๆ ในการนาเสนองานเขียนของตัวเองและรวมทั้งนักเรียนยังสามารถพัฒนาทักษะเขียน และสามารถเป็นนักเขียนที่ดีขึ้นได้

Meyer (1996: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องประสิทธิภาพของการให้เพื่อนช่วยสอนที่มีต่อภาระงานเขียน โดยศึกษาปัจจัย 3 ปัจจัยคือ การกำหนดการเขียนให้กว้างขึ้น ปฏิสัมพันธ์ของของผู้เข้าร่วมวิจัย และผลงานเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 1 จานวน 2 กลุ่ม ใช้เวลาในการศึกษา1 ปีการศึกษา ในงานวิจัยสามารถจำแนกความแตกต่างทางด้านการจัดสภาพการเรียน โดยดูจากนักเรียนผู้เข้าร่วมในงานวิจัย โดยสังเกตการให้ความช่วยเหลือกันระหว่างตัวนักเรียน และผลที่ได้จากการร่วมมือช่วยเหลือกัน ส่วนความแตกต่างทางด้านผลงานเขียนสามารถนามาเปรียบเทียบกันเพื่อสังเกตพัฒนาการทางการเขียนได้โดยวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดูจากความสามารถของนักเรียนเป็นรายบุคคลผลการวิจัยพบว่าปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนแสดงให้เห็นถึงความ

แตกต่างในด้านบริบททางการเขียนและช่วยส่งเสริมการมรส่วนร่วมในการเขียนของนักเรียนเช่น ก่อให้เกิดการแบ่งปันทางความคิด และทางด้านทักษะเขียน ส่วนผลงานเขียนสามารถสังเกตได้จากผลงานเขียนของนักเรียน ซึ่งเมื่อนามาเปรียบเทียบกันตลอดปีการศึกษา พบว่านักเรียนมีพัฒนาการทางการเขียนเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดงานเขียนที่มีความต่อเนื่อง และการจัดสภาพการเรียนแบบให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความร่วมมือกันในการทำงาน

Rass (2001: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อทดลองการบูรณาการทักษะการอ่านและทักษะการเขียนกับนักเรียนชาวอาหรับชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในรัฐอิสราเอลเพื่อให้นักเรียนได้อ่านวรรณกรรมที่ร่วมสมัยที่หลากหลายของอเมริกันและชาติอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษจริงโดยเริ่มจากภาษาที่ง่าย จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดและเขียนบันทึกจากการอ่านแล้วนำผลงานเขียนเก็บไว้ในแฟ้มสะสมงาน พบว่านักเรียนมีเจคติที่ดีต่อการพัฒนางานเขียนเนื่องจากสามารถเห็นพัฒนาการของตนเองและมีการพัฒนาทักษะการอ่าน-การเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการฝึกวิเคราะห์ข้อผิดพลาดให้มากขึ้นและควรสอนการเขียนเรียงความที่ถูกต้องในช่วงแรกของการเรียน ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านและการเขียนที่ดีต่อไป

Chen (2012: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้แนวการสอนแบบอรรถฐานในการสอนเขียนสรุปความภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 41 คน ในไต้หวัน วัดความสามารถทางการเขียนสรุปความด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีเกณฑ์ประเมินผล ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียง คำศัพท์ และการใช้ภาษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการสรุปความเพิ่มขึ้น โดยมีพัฒนาการด้านเนื้อหาและการเรียบเรียงมากกว่าด้านคำศัพท์และการใช้ภาษา

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศจะเห็นว่าปัญหาสำคัญก็คือการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องพยายามหากระบวนการในการสอนและสื่อที่จะช่วยสอนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น รวมกับกระบวนการในการสอนต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ และสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้นและสื่อที่พูดถึงนั้นก็คือแบบฝึกทักษะ ซึ่งผู้เรียนได้มีการฝึกฝน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินศึกษาตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 จำนวน 27 คน ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ซึ่งเป็นนักเรียนคละกันทั้งเก่ง ปานกลางและอ่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน ประกอบด้วยเนื้อเรื่อง Verb to be/ Verb to do /verb to have / Present Simple tense/ present continuous tense ใช้เวลาสอนแผนละ 150 นาที คาบละ 50 นาที รวม 15 คาบ
2. แบบทดสอบเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน
3. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
4. แบบสำรวจความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 14 ข้อ ปลายเปิด 1 ข้อ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

ขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือมีดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.1. วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเขียน หนังสือหนังสือ ตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน แนวทางการสร้างกิจกรรมการฝึกทักษะ แนวทางการสร้างกิจกรรม การเขียน เอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและหลักสูตรสถานศึกษา

1.2. วิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ เนื้อหาทักษะการเขียน ที่จะนำมาสร้างแบบฝึกทักษะ

1.3. นำตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ที่วิเคราะห์ได้ มา กาหนดโครงสร้างแบบฝึกทักษะการเขียน จำนวน 5 บท เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญ ที่ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของโครงสร้างแบบฝึกทักษะ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของโครงสร้างแบบฝึกทักษะ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 แล้วนำโครงสร้างแบบฝึกทักษะมาปรับปรุงแก้ไขในด้านเนื้อหา และการใช้ภาษาให้เหมาะสมและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

1.4. สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามตารางโครงสร้างแบบฝึกทักษะ จำนวน 5 บท ดังนี้ เรื่อง Verb to be/ Verb to do /verb to have / Present Simple tense/ present continuous tense

1.5 ในแบบฝึกทักษะปรับขนาดตัวอักษรให้ใหญ่และชัดเจนขึ้นจากขนาด 14 point เป็น 16 point

1.5.1 ในแบบฝึกทักษะควรใส่สีสันให้สะดุดตาเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน

1.6. นำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านตรวจสอบหาความเหมาะสมระดับความยากง่ายของภาษาและนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้ให้คำแนะนำปรับปรุงแก้ไขดังนี้

1.6.1 ปรับคำภาษาให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนไม่ยากจนเกินไปที่ผู้เรียนจะเข้าใจ

1.6.2 ควรใช้ภาพประกอบในแบบฝึกทักษะให้มากเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน นำแบบฝึกทักษะที่ได้รับการตรวจสอบจากอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญไปปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปหาค่าประสิทธิภาพ

1.7. นำแบบฝึกทักษะไปหาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 สำหรับในการวิจัยในครั้งนี้ แบบฝึกทักษะใช้เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่เน้นในเนื้อหาทางด้านทักษะการเขียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70โดยนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 คน ที่โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

ขั้นทดลองรายบุคคล (Individual Tryout) ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 27 คน ที่โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 มิถุนายน - กันยายน พ.ศ. 2568 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนที่มีระดับความรู้แตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 5 คน ซึ่งให้นักเรียนที่เลือกมาปฏิบัติดังนี้

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pretest)
2. นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 5 บท โดยครูผู้สอนใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับแผนจัดการเรียนการสอน
3. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียน (Posttest) ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับที่ใช้ในขั้นทดสอบก่อนเรียน

ตารางที่ 3.1 สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556: 7)

สูตรที่ 1 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

E_1	=	$\frac{\sum \times 100}{A}$
E_1 X_i	แทน ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ แทน คะแนนการท าแบบฝึกทักษะของแต่ละบทเรียน	
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะของแต่ละบทเรียน
N	แทน จำนวนนักเรียน	

สูตรที่ 2 ประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2)

E_2	$= \sum i \times 100$ B

E_2	แทน ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
Y_i	แทน คะแนนของการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนคนที่i
B	แทนคะแนนเต็มของคะแนนสอบหลังเรียน
N	แทน จำนวนผู้เรียน

เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือร้อยละ 2.5 ขึ้นไปถือว่าแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ ดีมากเมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่เกินร้อยละ 2.5 ขึ้นไปถือว่าแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ ดีเมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะต่ำกว่าเกณฑ์นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 5 บท และคะแนนจากแบบทดสอบวัดทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษ (Posttest) มาคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ โดยใช้ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตามเกณฑ์ 70/70ได้ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ 83.49/84.44 จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาและระดับความยากง่ายของภาษาเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้มีประชากรในการทดลองแบบกลุ่มเล็กไม่พอ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องไปทดลอง (Filed Tryout) ซึ่งการทดลองแบบกลุ่มใหญ่มีนักเรียนจำนวนทั้งหมด 75 คนนำไปหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มใหญ่ (Filed Tryout) ทดลองกับนักเรียนชั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานีอำนาจเจริญ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 75 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีระดับความรู้แตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน ซึ่งยังไม่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เมื่อทดลองใช้แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70เพื่อรวบรวมและนำไปใช้จริง สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556: 7)ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา ตัวชี้วัด ค อธิบายรายวิชานำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องนำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงของเนื้อหา หาค่าความสอดคล้อง (IOC)หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะแบบภาคสนาม นำมาปรับปรุงแก้ไขรวบรวมเป็นชุดแบบฝึกทักษะหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะแบบรายบุคคล นำมาปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ฉบับสมบูรณ์นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 5 บท และคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ (Posttest) มาคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ โดยใช้ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตามเกณฑ์ 70/70ได้ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ 84.39/85.80 จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาและระดับความยากง่ายของภาษาเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และนำผลที่ได้จากการหาประสิทธิภาพมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อตรวจความเหมาะสมของเนื้อหาและระดับความยากง่ายของภาษาให้มีความถูกต้อง ก่อนนำไปทดลองใช้จริง

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ของการท าแบบสอบถามความพึงพอใจฉบับนี้ใช้เพื่อสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนว่ามีความพึงพอใจในแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด โดยนักเรียนจะท าแบบสอบถามความพึงพอใจเมื่อนักเรียนได้เรียนครบ 15 ชั่วโมง โดยแบ่งสอบถามเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 มีจำนวน 14 ข้อ ซึ่งถาม 3 ด้าน

ประกอบด้วยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 3 ระดับ แบบมาตรา ส่วนประเมินค่า (rating scale) 3 ระดับ ของ Likert

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์กำหนดค่าระดับความพึงพอใจ

ระดับความพึงพอใจ	**คะแนน**
พึงพอใจมาก	3
พึงพอใจปานกลาง	2
พึงพอใจน้อย	1

สำหรับการให้ความหมายของค่าที่วัดได้ ผู้วิจัยได้ก าหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ความหมายโดยพัฒนาจากแนวคิดของ (Best, 2006: 310-332)

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์การแปลความหมายของค่าความพึงพอใจของนักเรียนเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับความพึงพอใจ	**ค่าเฉลี่ย**
พึงพอใจมาก	2.50-3.00
พึงพอใจปานกลาง	1.50-2.49
พึงพอใจน้อย	1.00-1.49

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบคำถามปลายเปิด (Open Ended Form) ให้นักเรียนแสดงความ พึงพอใจกับแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ข้อ ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกทักษะ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจถามนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะ มีขั้นตอนดังนี้1. ศึกษาแนวคิด หลักการ รูปแบบ ทฤษฎีจากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามา กำหนดโครงสร้างของเครื่องมือโดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า มี 3 ระดับ จำนวน 14 ข้อ ซึ่งถาม 3 ด้าน ประกอบด้วยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ 3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างเสร็จแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ และนำมาปรับปรุงแก้ไข ดังนี้ 3.1) แก้ไขคำในแบบสอบถามความพึงพอใจให้ชัดเจน เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยของนักเรียน 3.2) ตัดข้อคำถามบางข้อที่ไม่จำเป็นออกและ 3.3) เพิ่มข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคการสอนและวิธีการสอน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective Congruence : IOC) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยใช้เกณฑ์การกำหนดความพึงพอใจไว้ดังนี้ นำค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้มาเทียบเกณฑ์ ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดเกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่คำนวณได้มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า ส่วนประกอบของข้อคำถามในแบบสอบถามความพึงพอใจมีความสอดคล้อง ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่า 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า ส่วนประกอบของข้อคำถามในแบบสอบถามความพึงพอใจไม่มีความสอดคล้อง ถ้าซึ่งผลการให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง ซึ่งผลการให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอถามความพึงพอใจ มีค่าอยู่

ระหว่าง 0.67-1.00 5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ 5.1) แก้ไขคำให้ถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น และ 5.2) ปรับภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้กระชับ เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 5.3) การตั้งคำถามให้ตรงประเด็นในการสอบถาม ปรับปรุงการซ้ำซ้อนของประเด็นการสอบถาม ตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์,2540. น 60-61) ซึ่งมีแบบแผนการวิจัย ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.4 แบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T1	X	T2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T1 หมายถึงการทดสอบก่อนการทดลอง

X หมายถึงการสอนโดยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

T2 หมายถึงการทดสอบหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มประชากร ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนลงในตารางเวลาที่กำหนดให้

2. ดำเนินการทดลองสอนกับกลุ่มกลุ่มประชากรตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3โรงเรียนทุ่งศรีอุดม จำนวน 27 คน ในเวลาเรียนปกติใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 150 นาที รวม 15 คาบ

3. เมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post – test) กับนักเรียนกลุ่มประชากร

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

เพื่อตอบสมมติฐานข้อที่ 1 เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้ผลการประสิทธิภาพ E_1/E_2 ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาประสิทธิภาพ E1/E2 แบบกลุ่มใหญ่กับนักเรียนชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3โรงเรียนทุ่งศรีอุดม จำนวน 27 คนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ จำนวน 27 คน เพื่อดูความเหมาะสมและยากง่ายของแต่ละแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 70/70

ตารางที่ 4.1 คะแนนทดสอบรายบทแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 5 บท และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

นักเรียน	บทที่ 1	บทที่2	บทที่3	บทที่4	บทที่5	รวม	ร้อยละ	หลังเรียน	ร้อยละ
1	65	30	35	40	40	210	100	30	100
2	60	30	31	33	34	188	89.52381	28	93.33
3	58	27	35	35	32	187	89.04762	28	93.33
4	48	25	32	36	32	173	82.38095	28	93.33
5	52	27	32	28	30	169	80.47619	28	93.33
6	54	22	32	32	35	175	83.33333	28	93.33
7	52	26	32	32	35	177	84.28571	28	93.33
8	50	26	33	27	34	170	80.95238	28	93.33
9	53	19	32	33	38	175	83.33333	28	93.33
10	60	28	30	29	36	183	87.14286	28	93.33
11	53	28	29	35	30	175	83.33333	28	93.33
12	57	22	27	36	32	174	82.85714	28	93.33
13	52	26	30	33	34	175	83.33333	28	93.33
14	55	26	31	31	35	178	84.7619	27	90.00

15	57	21	29	34	33	174	82.85714	23	76.67
16	59	25	32	36	35	187	89.04762	25	83.33
17	51	28	30	28	32	169	80.47619	24	80.00
18	52	20	33	32	31	168	80	20	66.67
19	54	25	31	36	26	172	81.90476	19	63.33
20	53	25	30	33	32	173	82.38095	19	63.33
21	52	27	33	35	37	184	87.61905	18	60.00
22	50	26	30	35	35	176	83.80952	19	63.33
23	58	28	35	32	33	186	88.57143	20	66.67
24	60	30	35	40	40	205	97.61905	30	100.00
25	60	30	35	37	34	196	93.33333	25	83.33
26	52	25	30	38	38	183	87.14286	25	83.33
27	48	30	35	36	35	184	87.61905	27	90.00
รวม						4,656	82.1164	657	81.11

จากคะแนนทดสอบรายบทแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 บท ของกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3โรงเรียนทุ่งศรีอุดม จำนวน 27 คนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ มีค่าเท่ากับ 82.11 และคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีค่าเท่ากับ 81.11

ตารางที่ 4.2 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
การทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียน	27	210	82.11	3.07	82.11
การทาแบบทดสอบหลังเรียน	27	30	24.30	4.63	81.11

ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนมีค่าเท่ากับ 82.11 และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนถูกต้องมีค่าเท่ากับ 81.11 แสดงว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 82.11/81.11 เมื่อเทียบตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80ปรากฏว่าแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 35 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ผลการเรียนรู้ การใช้แบบฝึกทักษะ	จำนวน นักเรียน	คะแนนเต็ม	$\bar{}$	S.D.	t-test	Sig.
ก่อนการใช้แบบฝึกทักษะ	27	30	9.57	4.44	35.256	.000
หลังการใช้แบบฝึกทักษะ	27	30	24.30	4.63		

พบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลการเรียนรู้หลังเรียน ($\bar{}$= 24.30, S.D. = 4.63) สูงกว่าผลการเรียนรู้ก่อนเรียน ($\bar{}$= 9.57, S.D. = 4.44) ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยให้นักเรียนจำนวน 27 คน ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน จำนวน 14 ข้อ จากนั้นนำค่าระดับที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความพึงพอใจเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	$\bar{}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ 1. นักเรียนมีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน	2.78	0.42	มาก	4
2. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมการเรียน	2.96	0.21	มาก	1
3. นักเรียนมีส่วนรวมในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน	2.74	0.45	มาก	5
4. นักเรียนเกิดความสามัคคีและสร้างสัมพันธ์ที่ดีในหมู่คณะ	2.86	0.34	มาก	2
5. นักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติและแลกเปลี่ยนความคิด	2.83	0.39	มาก	3
รวม	2.83	0.17	มาก	**3**
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีความรู้ เข้าใจเรื่องที่เรียนได้ง่ายและชัดเจน	2.83	0.39	มาก	4
7. อุปกรณ์และสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความหลากหลาย น่าสนใจ	2.91	0.29	มาก	**2**
8. นักเรียนมีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ	2.78	0.42	มาก	5

9. กิจกรรมทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าตอบ กล้าแสดงความคิดเห็น	2.87	0.34	มาก	3
10. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนภาษาอังกฤษที่มีกิจกรรมมากมาย	2.96	0.21	มาก	1
รวม	2.87	0.15	มาก	**1**

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

(ต่อ)

ความพึงพอใจเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน 11. กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนชอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น	2.74	0.45	มาก	4
12. กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	2.96	0.21	มาก	1
13.นักเรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ยิ่งขึ้น	2.91	0.29	มาก	2
14. สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน	2.83	0.39	มาก	3
รวม	2.86	1.13	มาก	
รวมทั้งหมด	2.85	0.08	มาก	

พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 2.85, S.D. = 0.08) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีพึงพอใจเกี่ยวกับ แบบฝึกทักษะในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ = 2.87, S.D. = 0.15) รองลงมาคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X}$ = 2.86, S.D. = 1.13) และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.17) พิจารณาระดับความคิดเห็นในแต่ละด้านเป็นรายข้อ สามารถเรียงล าดับจากมากไปน้อย1. ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 2 นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมการเรียน ($\bar{X}$ = 2.96, S.D. = 0.21) ข้อที่ 4 นักเรียนเกิดความสามัคคีและสร้างสัมพันธ์ที่ดีในหมู่คณะ ($\bar{X}$ = 2.86, S.D. = 0.34) ข้อที่ 5 นักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติและแลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกัน ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.39) ข้อที่ 1 นักเรียนมีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X}$ = 2.78, S.D. = 0.42) และข้อที่ 3 นักเรียนมีส่วนรวมในการท ากิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X}$ = 2.74, S.D. = 0.45) สรุปว่า นักเรียนมีความพึงพอใจเกี่ยวกับด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก

2. ด้านการจัดการเรียนรู้ พิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ข้อที่ 10 นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนภาษาอังกฤษที่กิจกรรมมากมาย (= 2.96, S.D. =0.21) ข้อที่ 7 อุปกรณ์และสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความหลากหลาย น่าสนใจ(= 2.91, S.D. = 0.29) ข้อที่ 9 กิจกรรมทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าตอบ กล้าแสดงความคิดเห็น
(= 2.87, S.D. = 0.34) ข้อที่ 6 กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีความรู้เข้าใจเรื่องที่เรียนได้ง่ายและชัดเจน
(= 2.83, S.D. = 0.39) และ ข้อที่ 8 นักเรียนมีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษ
(= 2.78, S.D. = 0.42) สรุปว่า นักเรียนมีความพึงพอใจเกี่ยวกับด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมาก
3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอน พิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ ข้อที่ 12 กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน (= 2.96, S.D = 0.21) ข้อที่ 13 นักเรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ยิ่งขึ้น (= 2.91, S.D. = 0.29) ข้อที่ 14 สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการเรียนและในชีวิตประจ าวัน (= 2.83, S.D.= 0.39) และข้อที่ 11 กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนชอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น (= 2.74, S.D. =0.45) สรุปว่า นักเรียนมีความพึงพอใจเกี่ยวกับด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนการสอนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับมากจากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานวิจัยข้อที่ 3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลของทั้ง 3 ตอน พบว่าทั้ง 3 ตอน มีผลเป็นไปตามสมมติฐานวิจัย คือแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556: 7) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจในแบบฝึกทักษะของนักเรียนอยู่ในระดับดี

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โดยเป็นการวิจัย เชิงทดลอง (Experimentalresearch) แบบแผนการวิจัย ใช้การทดลองแบบกลุ่มเดี่ยวสอบก่อนและหลัง (One Group PretestPosttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 144) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 โรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา อุบลราชธานี อำนาจเจริญ 27 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3จำนวน 5 บท 2) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 15 แผน แผนละ 150 นาที คาบละ 50 นาที 3) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญที่ได้คือ 0.67-1.00 แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีค่าประสิทธิภาพ E1/E2 คือผลการทดสอบระหว่างเรียน (E1) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.11 และผลการทดสอบหลังเรียน (E2) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 81.11 แสดงว่าประสิทธิภาพ 82.11/81.11 ตามเกณฑ์มาตรฐานที่ก าหนด 70/70แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ได้ค่า p ระหว่าง 0.67-0.93 และ ได้ค่า r ระหว่าง 0.14-0.57 ผลการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.80 แสดงว่าข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่นสูงสามารถนำไปใช้ได้ ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3หลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะการภาษาอังกฤษ ในภาพรวมความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

สรุปผล

การวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3มีผลการวิจัยดังนี้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีผลการมาจากวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนทุ่งศรีอุดม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา อุบลราชธานี อำนาจเจริญ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ สำหรับองค์ประกอบของแบบฝึกทักษะมีดังนี้ ชื่อแบบฝึกทักษะ คำนำ คำชี้แจง สารบัญ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียน แบบฝึกทักษะ และแบบทดสอบหลังเรียน

1. ผลการพัฒนาความสามามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70พบว่าผลการทดสอบระหว่างเรียน (E1) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.11 และผลการทดสอบหลังเรียน (E2) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 81.11 แสดงว่าประสิทธิภาพ 82.11/81.11 ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 70/70
2. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ในภาพรวมมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ดังนั้นนักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพึงพอใจมาก โดยมีความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลการวิจัยมาอภิปรายดังนี้ การสร้างแบบฝึกทักษะสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ จึงมีผู้เสนอความสำคัญและประโยชน์ของแบบฝึกดังนี้ สอดคล้องกับ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551: 96-97) ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่คงทนเป็นสื่อช่วยเสริมบทเรียน เป็นการฝึกเมื่อไรก็ได้ ไม่จ ากัดสถานที่และเวลา ลดภาระของผู้สอนไม่ต้องทบทวนตลอดเวลา ท าให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะมีหลายรูปแบบจะท าให้ผู้เรียนสนุกและเพลิดเพลินจากผลการวิจัยข้อที่ 1 การวิจัยพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยพิจารณาจากความต้องการ (Needs) ของผู้เรียนโดยสอดคล้องกับหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของบทเรียน ผู้วิจัยวิเคราะห์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยทางด้านการเขียนเพื่อนำพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ซึ่งแบบฝึกทักษะนั้นสามารถช่วยในการสร้างทักษะในการเรียนรู้ได้ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้เร็วและชัดเจนขึ้น เกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแบบฝึกทักษะยังช่วยเรื่องการลดความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งทำให้ครูรู้และเข้าใจนักเรียนมากขึ้นว่าควรจะเพิ่มเติมอะไร ปรับปรุงอะไรบ้าง จากผลการศึกษารูปแบบและแนวทางการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นพบว่า แบบฝึกทักษะนั้นสามารถพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษได้ และควรเป็นแบบฝึกทักษะที่มีรูปภาพ มีสีสัน เนื้อหาน่าสนใจ เหมาะแก่วัยของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียน และประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะ อันเนื่องมาจากการพัฒนาพื้นฐานของคนต้องพัฒนาด้วยการศึกษา สิ่งที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการศึกษาก็คือภาษา โดยเฉพาะการอ่านและการเขียน และทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดก็คือทักษะการเขียน ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนนั้นทักษะการเขียนจึงจำเป็นต้องมีการฝึกซ้ำ ๆ บ่อยๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยและความชำนาญ สื่อการเรียนการสอนที่สามารถนำมาเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการเขียนได้ดีและมีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งให้ความสำคัญกับความถนัดและความแตกต่างระหว่างบุคคล มีรูปแบบที่หลากหลาย ดึงดูดความสนใจ เนื้อหาที่ใช้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งกระบวนการสอนนั้นเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แบบฝึกทักษะและแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3และผู้วิจัยได้นำเนื้อหาของแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและปรับปรุงจึงทำให้แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70ผลการหาประสิทธิภาพพบว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแบบรายบุคคล มีค่าเท่ากับ 83.49/84.44 ประสิทธิภาพแบบกลุ่มใหญ่ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง มีค่าเท่ากับ 84.39/85.80 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ แบบรายบุคคลและแบบกลุ่มใหญ่ ที่ผู้วิจัยทดลอง 2 ขั้น เนื่องจากประชากรไม่พอที่จะทดลองจึงจำเป็นต้องทดลอง 2 ขั้น คือ แบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม

ใหญ่ และประสิทธิภาพของกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเท่ากับ 82.11/81.11 ปรากฏว่าแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยด้วยข้อที่ 1 อาจเป็นเพราะว่าแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นด้วยการผ่านขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญข้อเสนอแนะจนมีคุณภาพ มาจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนมาสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตลอดจนสร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนที่จะนำไปทดลองกับกลุ่มทดลองและตรวจเก็บคะแนนไว้และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่พบก่อนจะไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง ซึ่งไปสอดคล้องกับ อุษา มะหะหมัด (2548: บทคัดย่อ) ได้ท าการวิจัย เรื่องการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ จากนิทานพื้นบ้านไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโพธิ์ จังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6โรงเรียนวัดโพธิ์ จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 40 คน ทำการทดลองโดยให้นักเรียนใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทย จำนวน 8 บท ใช้เวลาทดลอง 8 บท ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามความคิดเห็นด้านเนื้อหาบทอ่านจากนิทานพื้นบ้านไทยและกิจกรรมการอ่าน 2) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 8 แผน 3) แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทย จำนวน 8 บท 4) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลัง 5) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test แบบจับคู่เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการหาค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทยผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านมีค่าเท่ากับ 77.19/75.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับดี ความสามารถด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับดีต่อกิจกรรมการอ่านและแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจากนิทานพื้นบ้านไทยและสอดคล้องกับงานวิจัยของสินีนาฎ มีศรี (2559: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีวิชัย จังหวัดนครปฐม การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน 2) เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะทีผู้วิจัยสร้างขึ้น 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีวิชัย จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้อง จำนวน 30 คน แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐาน จำนวน 5 บท แบบทดสอบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐานใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test แบบจับคู่เพื่อเปรียบเทียบ

ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 75.67/75.80 ซึ่งตรงตามเกณฑ์ 75/75 ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยแบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบอรรถฐานจากผลการวิจัยข้อที่ 2 พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งและหาความความเชื่อมั่นโดยการใช้สูตร KR20 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.80 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้มีการฝึกฝนทำซ้ำๆจนเกิดความคุ้นเคยเกิดทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษอีกทั้งนักเรียนให้ความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนมีการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการท ากิจกรรม ดังค ากล่าวของ ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2561: 37) ได้กล่าวว่าการเรียนที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลนั้นเกิดจากการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ลงมือทำกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น ตื่นตัว ตื่นใจ หรือมีใจจดจ่อ ผูกพัน กับสิ่งที่ท าด้วยตนเอง ครูจึงต้องเป็นผู้วางแผนการเรียนรู้ มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ ประเภทของบรรยากาศ หลักการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน การปกครองชั้นเรียน ตลอดจนการกำหนดวินัยในการอยู่ร่วมกัน ซึ่งไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนิษฐา โพธิ์นางรอง (2558: 45) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอรรถฐานเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อแสดงตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 คาบวัดความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนโดยใช้แบบทอสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไปจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนมีความพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอรรถฐานอยู่ในระดับมากที่สุดจากผลการวิจัยข้อที่ 3 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนมีความสนใจในบทเรียนที่นำมาให้ใช้ฝึกทักษะการเขียนและยังมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ท าให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกระตือรือร้นและน่าใจสนใจ ซึ่งไปสอดคล้องกับ สุพรรษา ทิพย์เที่ยงแท้ (2557: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ 2) พัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 3) ศึกษาผลทดลองใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4) ประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะและการปรับปรุงแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน โรงเรียนเทศบาล 2 ไทรย้อย (ญาณธรรมสัมฤทธิ์) จังหวัดเพชรบุรี ทดลองใช้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ระยะเวลา 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2) แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3) แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยและใฝ่เรียนรู้ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกทักษะ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-test แบบ dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพ 81.15/81.20 นักเรียนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านใฝ่เรียนรู้และรักความเป็นไทย/รักท้องถิ่นอยู่ในระดับดี และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการเขียนอยู่ในระดับมาก

จากงานวิจัยที่กล่าวมานั้นสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้สรุปได้ว่านักเรียนมีความพึงพอใจที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอาจเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โดยเลือกหัวข้อที่นักเรียนสนใจ แบบฝึกทักษะมีภาพประกอบสวยงาม น่าสนใจ สามารถช่วยสื่อความการเขียนภาษาอังกฤษได้ง่ายยิ่งขึ้นโดยมีตัวอย่างให้เห็น จึงทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในเนื้อหาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

จากผลการวิจัยสรุปว่าการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ดีจึงเหมาะแก่การนำไปพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งตอนแรกครูจะเป็นผู้แนะนำ และหลังจากนั้นนักเรียนได้มีการทำงานร่วมกันช่วยกันคิด ปรึกษากันในเรื่องการเขียนในที่สุดนักเรียนก็สามารถเขียนงานภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาการใช้แบบฝึกทักษะเรื่องความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำแบบฝึกทักษะไปใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ คือข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้ และสามารถนำไปใช้สำหรับการวิจัยครั้งต่อไปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนการสอนนั้นครูต้องอยู่เป็นผู้ให้ค าแนะนำแก่นักเรียน อธิบายสร้างความเข้าใจให้นักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษแล้วให้นักเรียนได้มีการฝึกฝนทำซ้ำสม่ำเสมอ
2. จากผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้และสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ดังนั้นควรส่งเสริมให้ครูมีการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. ผลการวิจัยพบว่า การจัดกลุ่มนักเรียนเพื่อกระตุ้นนักเรียนมีความสนใจมากยิ่งขึ้น ดังนั้นควรมีการจัดกลุ่มทำกิจกรรมบางครั้งครูควรกำหนดนักเรียนให้มีความเหมาะสมโดยคละ เด็กเก่ง เด็กกลาง และเด็กอ่อน ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการท ากิจกรรมร่วมกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเพื่อสร้างสื่อการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ เช่น สื่อวีดีทัศน์ มัลติมีเดีย หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น เพื่อนำมาใช้ประกอบในแบบฝึกทักษะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้น
2. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่ม เก่ง กลาง อ่อน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษว่ามีความเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

กชกร ธิปัตดี. (2551). **ชุดการสอนและชุดฝึก เอกสารประกอบการสอนวิชาออกแบบ และผลิตวัสดุหลักสูตร.**อุบลราชธานี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

กนิษฐา โพธิ์นางรอง. (2558). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอรรถฐานเพื่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อแสดงตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.** มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กุศยา แสงเดช. (2537). **ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แม็ค.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). **การทดสอบประสิทธิภาพ สื่อหรือชุดการสอน วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย,ปี ที่ 5 ฉบับที่ 1.**

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). **นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.** กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.

ถนอมศรี เหลาหา. (2536). **การสอนเขียนภาษาอังกฤษที่เน้นกระบวนการ.** วิจัยสนเทศ, 13, 149, 1-10.

ธนิตย์ เพียรมณีวงศ์. (2556). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะด้วยตนเองทางทัศนธาตุและองค์ประกอบศิลป์ สู่การสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์คาเบเรียล กรุงเทพ ฯ.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นันท์มนัส คำเอก. (2551). **ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนผึ้งวิทยา จังหวัดราชบุรี** (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญเรือน จันทร์ โต. (2546). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชประถมศึกษาปี ที่ 5.** ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

บุษกร มณีโชติ. (2550). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมการอ่านภาษาอังกฤษโดยเน้นประเด็นปัญหาวัยรุ่น หรับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนยางคาพิทยาคม จังหวัดขอนแก่น.** ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เบญจมาศ รัตนโนภาส. (2549). **การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดย ใช้แฟ้มสะสมงานสำหรับนักเรียนศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.

ปราณี จินฤทธิ์. (2552). **ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่มีต่อ ผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะประชาสามัคคี จังหวัดนครราชสีมา.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ปิยะดา ช้างพึ่ง. (2552). **การพัฒนารายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นประเภทของงานเขียน สำหรับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี.** มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอม เกล้าพระนครเหนือ ปริญญาศิลปะศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณี ชื่นอุไทย. (2546). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะในการเขียนร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2.**วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มณฑนากร เจริญรักษา. (2552). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศบัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา. (2545). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเขา้ ใจจากนิทานพื้นบ้านไทยสาหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รงเรียนวัดโพธิ์ จังหวัดนครปฐม.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศิลปากร.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2555). **วิธีการวิจัยทางการศึกษา.** นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

รังษิมา สุริยารังสรรค์. (2555). **การพัฒนาแบบฝึกการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1โดยใช้ ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดเพชรบุรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2554.** กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

วงเดือน แสงผึ้ง. (2548). **การพัฒนาแบบฝึกการเขียนสะกดคาโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วนิดา สุขวนิช. (2536). **การใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์ทางภาษาของนักศึกษาประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวกับการอ่านและเขียนคาควบกล้า อักษรนำและตัวการันต์.** วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 23 (2) ,33-44.

ศิริวรรณ วณิชวฒั นวรชยั . (2561). **การบริหารจัดการชั้นเรียน.** วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 (มกราคม 2561-มิถุนายน 2561): 37.

สินีนาฎ มีศรี. (2559). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบ อรรถฐาน สำหรับนัก เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีวิชัย จังหวัดนครปฐม.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2551). **นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน.** กรุงเทพฯ: ห้างหุ้น ส่วนจำกัด 9119 เทคนิคพริ้นติ้ง.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). **การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพฯ: ส านักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉราวรรณ ศิริรัตน์. (2549). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นเมืองกาญจนบุรีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุบลวรรณ ปรุงวณิชพงษ์. (2551). **การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการอ่านให้คล่องสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชินีบูรณะ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการสอน ภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุษา มะหะหมัด. (2548). **การพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย.** วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Arapoff, N. (1975). Writing : A Thinking Process. *English Teaching Forum,* 13, 233-234.

Butts, D. (1974). *Children and Science : The Process of Teaching and Learn*: Prentice-Hall.

Byne , D. (1988). *Techniques for Classroom Interraction*. New York: Longman Group UK Limted.

Chen, Y. S. S. (2012). A Genre-based Approach to Teaching EFL Summary *Writing.ELT Journal,* 66 (2), 184-192.

Correia, O. (1997). A Case Study Evaluating Teaching Program to Improve Writing and to Promote
Accurate and Consistent Assessment of Literacy Essays for Intermediate and Senior Students *Dissertation Abstracts International,* 58,6 (*December)* 2049 - *A*

Edwards, S. A. (1997). A Writing Box for Every Child : Changing Strategies for Teaching writingin a First and Second Grade Classroom. *Dissertation Abstracts International,* 55, 8, 374.

Flower, L. (1989). Cognitive, Context and Theory Building. *College Composition and Communication,* 40 (*October* 1989) 282-309.

Gooden-Jones, E. (1996). *Developing Writing Proficiency through Cooperative Learning Strategies*
in Limited. English: Proficient College Student.

Gunter. (1990). *Instruction : A Models Approach, Massachusetts*. Allyn and Bacon.

Harris, D. P. (1974). *Testing English as a Second Language*. New Delhi: McGraw-Hill Publishing.

Heaton, J. B. (1997). *Writing English Language Test*. London Longman Groups Limited.

Jeremy Harmer. (2004). *how to Teach Wrinting*. Pearson Education Limited.

Lado, R. (1964). *Lado English Series*. New York: Regents.

Paulston, c. (1976). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures.* Massachusetts: Cambridge University Press.

Qi Xin Edward. (1994). Consciousness Rasising in ESL Writing : Its Effects on the Syntactic Skill and Writing Proficiency of University Students. *Dissertation Abstracts International,* 58*,* 6.

Rass, R. A. (2001). Integrating Reading and Writing for Effective Language Teaching. *English Teaching Forum* 39,1*,* 30-35

River, W. M. (1968). Teaching Foreign Language Skills. *Chicago : The University of Chicago Press.5th ed*.

Seels B & Glasgow Z. (1990). *Exercises in Instructional Design* Merrill Publishing Company.

Tarvers, J. K. (1988). *Teaching Writing : Theories and Practices*. Glenview: IL: Scott Foresman and
Co.

Valettle. (1977). *Modern Language Testing*. New York Harcout Brace Jovannovich.

Valettle. (1997). *Modern Language Testing*. New York: Harcout Brace Jovannovich.

White, R. (1980). *Teaching Written English : Heinemann*. Educ.

Widdowson, H. G. (1981). *Teaching Language as Communicative 3rd ed*. Oxford: Oxford University
Press.

Zamel, V. (1982). Write : The Process of Discovering Meaning. *TESOLQuarterly,* 16*,* 195-209.

ภาคผนวก

แบบฝึกทักษะ

Verb to DO - กริยาแท้

คำว่า Do ถ้าเป็นกริยาแท้ๆ มันจะหมายถึง 'ทำ' ค่ะ แต่จริงๆ แล้ว มันสามารถใช้ได้หลายกรณีมากเลยค่ะ

Do - ทำ

- I do my homework every day. ฉันทำการบ้านทุกวัน
- I'm doing something. ฉันกำลังทำบางอย่างอยู่

Do ใช้วางหน้ากริยาแท้เพื่อเน้นความหมายของกริยาแท้ให้หนักขึ้น

- I do love you. ฉันรักคุณมากๆ
- She does hate vegetables. หล่อนเกลียดผักจริงๆ

Do ใช้แทนคำกริยาหลักได้เลย

- I want to do my hair. ฉันอยากทำผม (do แทนคำว่า ทำผม)
- You need to do the dishes. คุณต้องล้างจาน (do แทนคำว่า ล้าง)

กริยาช่อง 1 - do/ does
กริยาช่อง 2 - did
กริยาช่อง 3 - done
กริยา -ing - doing

ป.บอกเล่า : ประธาน + do/does/did + do หรือกริยาไม่ผันอื่นๆ
ป.ปฏิเสธ : ประธาน + do/does/did not + do หรือกริยาไม่ผันอื่นๆ
ป.คำถาม : Do/Does/ Did + ประธาน + do หรือกริยาไม่ผันอื่นๆ?

-- ฝึกแต่งประโยค --

1. ฉันทำงานบ้านทุกวัน _____
2. ฉันไม่ได้ทำงานบ้านทุกวัน _____
3. เจนไม่ได้ทำงานบ้านเมื่อวาน _____
4. คุณได้ทำงานบ้านทุกวันไหม _____
5. คุณต้องไปซักผ้านะ (laundry) _____
6. ฉันรักคุณมากๆเลยนะ _____
7. ทอมเกลียดหนู (สัตว์) มากๆเลย _____
8. พ่อของฉันล้างจานทุกเช้าเลย _____
9. แม่ของฉันไม่ได้ล้างจานทุกวัน _____
10. ฉันทำการบ้านของฉันไปเมื่อวานนี้ _____

Verb to HAVE - กริยาแท้

คำว่า have มีหลายความหมายเลยค่ะ แปลว่า 'มี' ก็ได้ หรือ 'กิน' ก็ได้ แถมยังใช้แทนคำกริยาหลักอื่นๆได้อีกด้วย

Have - มี

I, You, ประธานมากกว่า 1 คนใช้ have (ปัจจุบัน)
ประธานมีคนเดียว สิ่งเดียว ให้ใช้ has (ปัจจุบัน)
ประธานจะมีกี่คนก็แล้วแต่ ให้ใช้ had (อดีต)

- I have many things to do. ฉันมีอะไรให้ทำเยอะ
- She has two sisters. หล่อนมีพี่สาว 2 คน
- I don't have any money. ฉันไม่มีเงินเลย
- Jake doesn't have a girlfriend. เจ็คไม่มีแฟนหรอก
- She didn't have many friends when she was young. หล่อนไม่มีเพื่อนมากมายหรอกตอนที่หล่อนยังอายุน้อย

Have - ใช้แทนคำกริยาหลัก

- I had breakfast five minutes ago. ฉันกินอาหารเช้าเมื่อห้านาทีที่แล้ว
- I had one coffee this morning. ฉันดื่มกาแฟหนึ่งถ้วยเมื่อเช้านี้
- I need to have a bath. ฉันต้องไปอาบน้ำ (แบบแช่อ่าง)
- Let's have a party. เรามาจัดงานปาร์ตี้กัน
- I had a great time last night. ฉันสนุกมากเลยเมื่อคืน
- Can I have a chat with you? ฉันขอคุยกับคุณได้ไหม
- She had an accident this morning. หล่อนประสบอุบัติเหตุเมื่อเช้านี้

ป.บอกเล่า : ประธาน + have/has/had + กรรม
ป.ปฏิเสธ : ประธาน + do/does/did not + have + กรรม
ป.คำถาม : Do/Does/ Did + ประธาน + have + กรรม ?

-- ฝึกแต่งประโยคโดยใช้ have/has/had --

1. ฉันมีรถยนต์ 1 คัน _____
2. พ่อของฉันมีน้องชายสองคน _____
3. พวกเขาไม่มีเวลา _____
4. ฉันกินอาหารเย็นไปเมื่อสิบนาทีที่แล้ว _____
5. จอห์นคุยกับแม่ของฉันไปแล้ว _____
6. จิมมี่ดื่มชาไปแล้ว 1 ถ้วย _____
7. ฉันอยากอาบน้ำ _____
8. เราไปกินอาหารกลางวันกัน _____
9. คุณมีแฟนหรือยังครับ _____
10. คุณมีเงินไหม _____

Modal Verbs

Modal Verbs เป็นกริยาช่วยรูปแบบหนึ่งที่จะเข้ามาเติมเต็มความหมายของกริยาหลักให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยโครงสร้างของมันคือ

ประธาน + Modal V. + กริยาไม่ผัน + กรรม

ตัวอย่างของกริยาแบบ Modal

can	สามารถ หรือใช้ในประโยคคำถามก็ได้
could	สามารถ (อดีต) หรือใช้ในประโยคคำถามเพื่อขอร้องอย่างสุภาพ
may	อาจจะ (ปัจจุบัน)
might	อาจจะ (อดีต) หรือใช้บอกว่าอาจจะ แต่ความเป็นไปได้อาจจะไม่มาก
will	จะ (พูดถึงอนาคต)
would	จะ (เป็นการใช้คำว่า 'จะ' ถ้าพูดกลับไปในอดีต)
should	ควร - เป็นการแนะนำ
must	ต้อง - เป็นการบังคับหรือสั่งให้ทำ

โครงสร้าง

ป.บอกเล่า : ประธาน + Modal V. + กริยาไม่ผัน
ป.ปฏิเสธ : ประธาน + Modal V. + not + กริยาไม่ผัน
ป.คำถาม : Modal V. + ประธาน + กริยาไม่ผัน?

! *ระวัง! อย่าใส่ to ไปคั่นกลางระหว่าง Modal V. และกริยาไม่ผัน*

-- ฝึกแต่งประโยค --

1. แอนนาพูดภาษาอังกฤษได้ _____
2. คุณช่วยฉันได้ไหม _____
3. ฉันอาจจะไปคืนนี้ _____
4. คุณควรพักผ่อนนะ _____
5. ฉันไม่สามารถพูดภาษาจีนได้ _____
6. คุณห้ามสูบบุหรี่ที่นี่ _____
7. คุณว่ายน้ำเป็นไหม _____
8. คุณจะซื้อรถยนต์คันนี้ไหม _____
9. จอห์นจะให้เงินคุณไหม _____
10. คุณช่วยส่งจดหมายนี้ให้จอห์นได้ไหม _____

Verb to BE - กริยาแท้

Verb to be ในภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะมันเป็นกริยาที่แปลว่า 'เป็น' 'คือ' 'อยู่' 'รู้สึก' โดยจะแบ่งได้ดังนี้

1. V.be ในปัจจุบัน : is, am, are
2. V.be ในอดีต : was, were
3. V.be ในอนาคต : will be, going to be
4. V.be ในเหตุผลที่ต่อเนื่อง : have been/has been

ถ้าประธานมี 1 คน เราจะใช้ is, was, has been
ถ้าประธานคือ You หรือมี 2 คนขึ้นไป เราจะใช้ are, were, have been
ถ้าประธานคือ I เราจะใช้ am, was, have been

ในบทนี้เราจะฝึกจากการใช้ Verb to be ในปัจจุบัน อดีตและอนาคตก่อน ☺

โครงสร้างประโยค

- ป.บอกเล่า : ประธาน + is/am/are/was/were + คำนาม/ คำคุณศัพท์/ สถานที่
- ป.ปฏิเสธ : ประธาน + is/am/are/was/were not + คำนาม/ คำคุณศัพท์/ สถานที่
- ป.คำถาม : Is/ Are/Was/Were + ประธาน + คำนาม/ คำคุณศัพท์/ สถานที่?

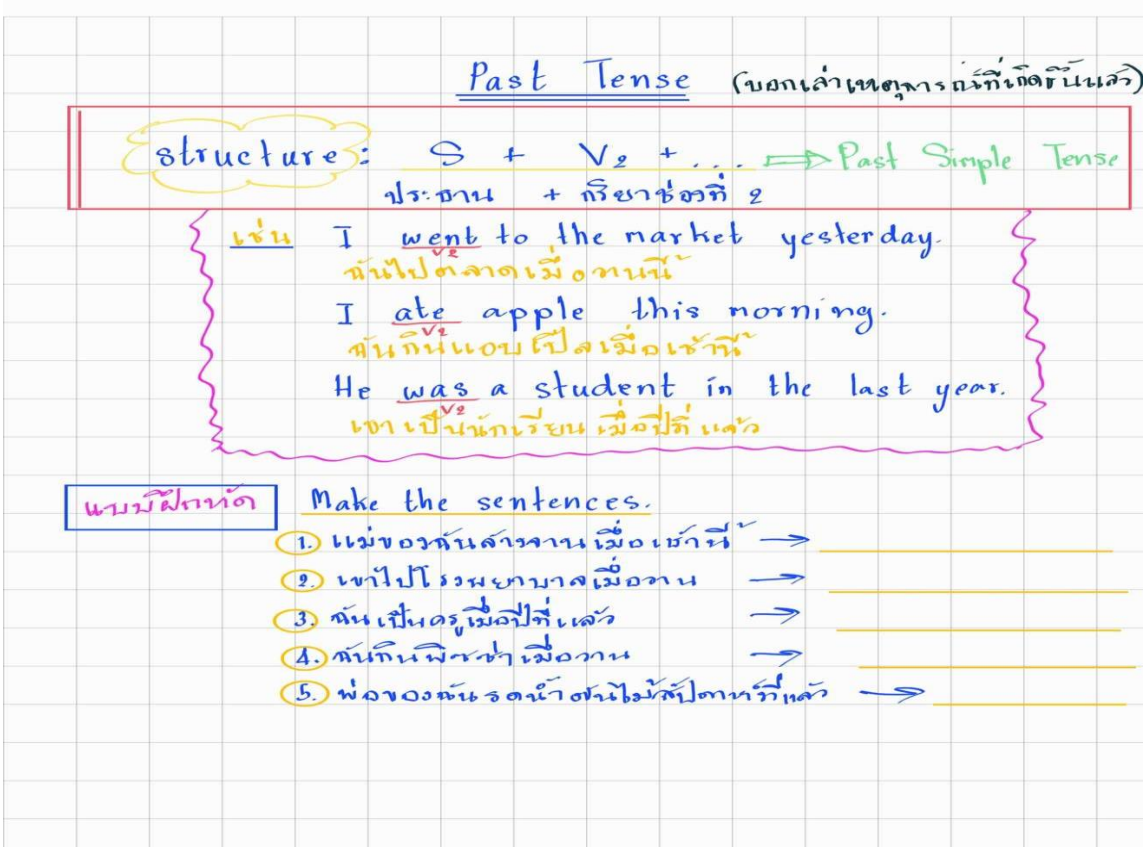
ส่วนประโยคที่เป็นอนาคต เราจะใช้โครงสร้างดังนี้

- ประโยคบอกเล่า : ประธาน + will be + คำนาม/ คำคุณศัพท์/ สถานที่
- ประโยคปฏิเสธ : ประธาน + will not be + คำนาม/ คำคุณศัพท์/ สถานที่
- ประโยคคำถาม : Will + ประธาน + be + คำนาม/ คำคุณศัพท์/ สถานที่?

-- ฝึกแต่งประโยค --

1. พ่อของฉันเป็นครู _____
2. ฉันรู้สึกมีความสุข _____
3. เจนไม่ได้อยู่ที่นี่ _____
4. ฟ้าอยู่ในร้านนี้ใช่ไหม _____
5. คุณรู้สึกตื่นเต้นไหม _____
6. จอห์นรู้สึกหิวเพราะเขาเหนื่อย _____
7. คุณคือจอห์น วิคใช่ไหม _____
8. ผมไม่ใช่จอห์น วิค _____
9. ฉันจะเป็นหมอปีหน้า _____
10. หล่อนจะไม่รู้สึกกังวลเกี่ยวกับคุณ _____

รูปภาพกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน

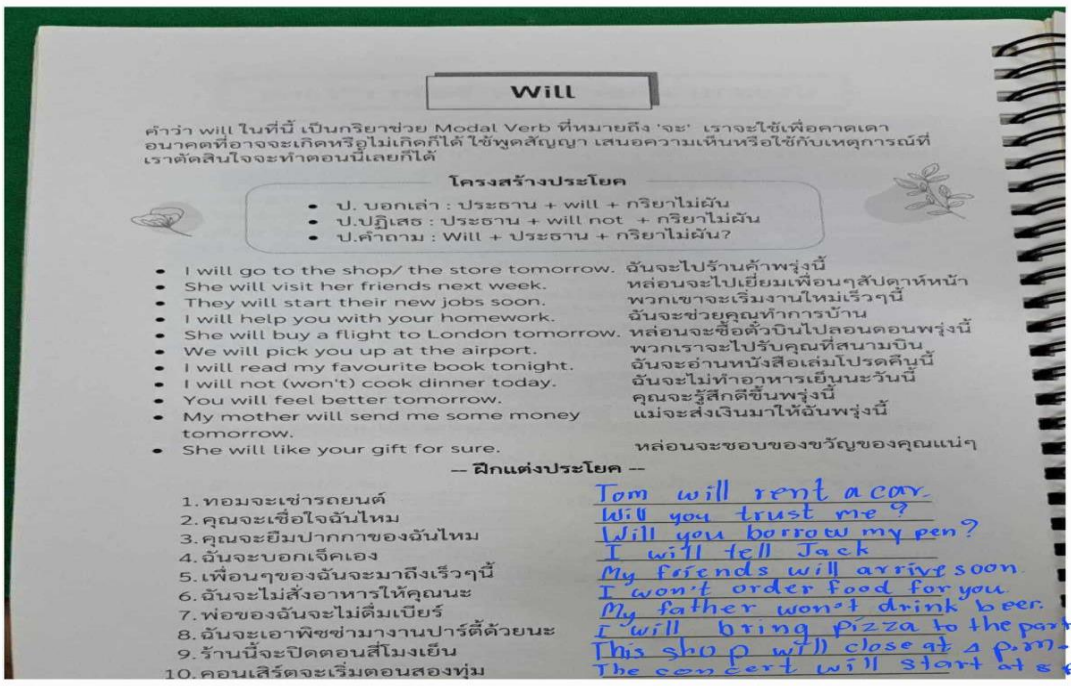
Past Tense (บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว)

structure : S + V_2 + ... ⇒ Past Simple Tense
ประธาน + กริยาช่องที่ 2

เช่น I went (V_2) to the market yesterday.
ฉันไปตลาดเมื่อวานนี้
I ate (V_2) apple this morning.
ฉันกินแอปเปิ้ลเมื่อเช้านี้
He was (V_2) a student in the last year.
เขาเป็นนักเรียนเมื่อปีที่แล้ว

แบบฝึกหัด Make the sentences.

1. แม่ของฉันล้างจานเมื่อเช้านี้ → _____
2. เขาไปโรงพยาบาลเมื่อวาน → _____
3. ฉันเป็นครูเมื่อปีที่แล้ว → _____
4. ฉันกินพิซซ่าเมื่อวาน → _____
5. พ่อของฉันรดน้ำต้นไม้สัปดาห์ที่แล้ว → _____

Will

คำว่า will ในที่นี้ เป็นกริยาช่วย Modal Verb ที่หมายถึง 'จะ' เราจะใช้เพื่อคาดเดาอนาคตที่อาจจะเกิดหรือไม่เกิดก็ได้ ใช้พูดสัญญา เสนอความเห็นหรือใช้กับเหตุการณ์ที่เราตัดสินใจจะทำตอนนี้เลยก็ได้

โครงสร้างประโยค

- ป. บอกเล่า : ประธาน + will + กริยาไม่ผัน
- ป.ปฏิเสธ : ประธาน + will not + กริยาไม่ผัน
- ป.คำถาม : Will + ประธาน + กริยาไม่ผัน?

- I will go to the shop/ the store tomorrow. ฉันจะไปร้านค้าพรุ่งนี้
- She will visit her friends next week. หล่อนจะไปเยี่ยมเพื่อนๆสัปดาห์หน้า
- They will start their new jobs soon. พวกเขาจะเริ่มงานใหม่เร็วๆนี้
- I will help you with your homework. ฉันจะช่วยคุณทำการบ้าน
- She will buy a flight to London tomorrow. หล่อนจะซื้อตั๋วบินไปลอนดอนพรุ่งนี้
- We will pick you up at the airport. พวกเราจะไปรับคุณที่สนามบิน
- I will read my favourite book tonight. ฉันจะอ่านหนังสือเล่มโปรดคืนนี้
- I will not (won't) cook dinner today. ฉันจะไม่ทำอาหารเย็นนะวันนี้
- You will feel better tomorrow. คุณจะรู้สึกดีขึ้นพรุ่งนี้
- My mother will send me some money tomorrow. แม่จะส่งเงินมาให้ฉันพรุ่งนี้
- She will like your gift for sure. หล่อนจะชอบของขวัญของคุณแน่ๆ

-- ฝึกแต่งประโยค --

1. ทอมจะเช่ารถยนต์ — Tom will rent a car.
2. คุณจะเชื่อใจฉันไหม — Will you trust me?
3. คุณจะยืมปากกาของฉันไหม — Will you borrow my pen?
4. ฉันจะบอกเจ็คเอง — I will tell Jack
5. เพื่อนๆของฉันจะมาถึงเร็วๆนี้ — My friends will arrive soon.
6. ฉันจะไม่สั่งอาหารให้คุณนะ — I won't order food for you.
7. พ่อของฉันจะไม่ดื่มเบียร์ — My father won't drink beer.
8. ฉันจะเอาพิซซ่ามางานปาร์ตี้ด้วยนะ — I will bring pizza to the party.
9. ร้านนี้จะปิดตอนสี่โมงเย็น — This shop will close at 4 p.m.
10. คอนเสิร์ตจะเริ่มตอนสองทุ่ม — The concert will start at 8 p.m.

คำสรรพนาม

คำสรรพนามคือคำที่ใช้เรียกแทนคำนามเพื่อไม่ให้เราพูดซื่อคำนามซ้ำๆ ซึ่งคำสรรพนามก็ใช้หลากหลายแบบตามหน้าที่ของมัน

	ประธาน	กรรม	แสดงความเป็นเจ้าของ (ต้องการคำนามต่อ)	แสดงความเป็นเจ้าของ (ไม่ต้องใส่นามต่อ)	ด้วยตัวเอง
ฉัน	I	me	my	mine	myself
คุณ	You	you	your	yours	yourself
พวกเรา	We	us	our	ours	ourselves
พวกเขา	They	them	their	theirs	themselves
เขา	He	him	his	his	himself
หล่อน	She	her	her	hers	herself
มัน	It	it	its	its	itself

การวางตำแหน่งสำคัญมาก เราจะเลือกใช้ตามอำเภอใจไม่ได้

- คำสรรพนามแบบประธาน ก็ควรอยู่หน้ากริยา เช่น **She** loves Thai food.
- คำสรรพนามแบบกรรม ก็ควรอยู่หลังกริยา John loves **her**.
- คำสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของแบบมีคำนามต่อ ก็ต้องใส่คำนามเช่น **My** name is A.
- คำสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของแบบไม่มีคำนามต่อ ก็ไม่ต้องใส่คำนามเช่น He's **mine**. *(เขาเป็นของฉัน - ไม่ต้องใส่คำนามหลัง mine)*
- คำสรรพนามแบบ 'ด้วยตัวเอง' ก็ชัดอยู่แล้วว่าต้องแปลว่า 'ด้วยตัวเอง' เช่น I did it **myself**. (ฉันทำมันด้วยตัวเอง) อันนี้ง่ายหน่อยค่ะเพราะ self แปลว่า 'ด้วยตัวเอง'

-- ฝึกแต่งประโยค --

1. หล่อนไปช้อปปิ้งมาเมื่อวานนี้ — She went shopping yesterday.
2. นี่คือแม่ของฉัน — This is my mother.
3. รถคันนี้เป็นของฉัน — This car is mine.
4. พวกเรารักพวกเขา — We love them.
5. เขาไม่ได้แคร์หล่อนเลย — He doesn't care about her.
6. หล่อนเป็นหัวหน้าของฉัน — She im my boss
7. ป้าของหล่อนใจดีมากๆ — Her aunt is very kind.
8. ฝันของเขาเป็นจริงแล้ว — His dream came true.
9. จอห์นให้แหวนกับหล่อน — John gave her a ring.
10. ฉันย้ายกล่องพวกนี้ด้วยตัวเองไม่ได้ — I can't move these boxes by myself.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางประไพจิตร เมืองสันเทียะ
วัน เดือน ปี 28 ตุลาคม 2518
สถานที่เกิด 210 หมู่ 3 ตำบลขนุน อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ 33110
ที่อยู่ปัจจุบัน 210 หมู่ 3 ตำบลขนุน อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ 33110
E - mail Address boy1991boys123@gmail.com
โทรศัพท์ 094-5382974

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2546 สำเร็จการศึกษาประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโนนสมบูรณ์ ตำบลขนุน อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ

พ.ศ. 2548สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านท่าสว่าง ตำบลโนนสำราญ อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ

พ.ศ. 2552สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบึงมะลูวิทยา ตำบลบึงมะลู อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ

พ.ศ. 2558สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

พ.ศ. 2563 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาการจัดการและเทคโลโลยีอีสเทิร์น